C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\J_P_GAREN-Mark Stone 32-GLADIÁTOR Z VENUSIE.pdb

PDB Name: J_P_GAREN-Mark Stone 32
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

JEAN-PIERRE GAREN
GLADIÁTOR Z VENUSIE
ÚVOD
Pozemská unie, federace osmdesáti pěti planet, už pět století pokračuje v mocné expanzi po celé Galaxii. Její vlády si však postupem času uvědomily, že sbližování s primitivními civilizacemi vede k ekologickým katastrofám. Domorodci se po kontaktu s pozemšťany přestávali sami vyvíjet, stávali se na nic závislými a žebrali o techniku, kterou nedokázali pochopit. V případě jedné planety to dokonce došlo tak daleko, že domorodci málem vyhynuli. Podařilo se zachránit pouze několik párů, které byly pak umístěn do přírodní rezervace, jako se to kdysi dělávalo se zvířaty.
Proto vznikl zákon o nevměšování. Když kosmická loď průzkumné galaktické služby objevila planetu obývanou humanoidními bytostmi, měla rozkaz ji pouze zaznamenat, ale v žádném případě nesměla s obyvateli navázat kontakt, dokud se podrobně neprověřila úroveň její civilizace.
Pokud byla planeta na určité technické úrovni, navázalo s ní Ministerstvo galaktických vztahů diplomatické styky. V opačném případě byl případ svěřen Službě pro dohled nad primitivními planetami, která měla za úkol vypracovat a dvakrát za sto let předložit studii o vývoji domorodců.
Protože se však ukázalo, že taková pozorování z umělých satelitů jsou nedostatečná, byly přímo na místo vysílány posádky složené z agenta činné služby a z androida, kteří se nenápadně vmísili mezi domorodce. Jedním z takových agentů byl i Mark Stone.

1
Kapitán Mark Stone vešel do gigantické budovy Služby pro dohled nad primitivními planetami. Byl to

statný mladý muž v polovině třicítky, energických rysů, s krátce ostříhanými hnědými vlasy.
Hned se k němu přisunul bezpečnostní robot - ovoid s mnoha chapadly, jež se velice snadno mohla změnit ve smrtící zbraně - a Stone mu do otvoru zasunul identikartu.
"Pokračujete," pravil robot neosobním mechanickým hlasem a Mark vstoupil do antigravitační šachty, která ho závratnou rychlostí vynesla do posledního patra, kde se nacházela pracovna generála Khova, jinak už řadu let nekompromisního velitele Služby pro dohled nad primitivními planetami.
V předpokoji se na něj vyčítavě podívala zubatá, vyschlá a hranatá sekretářka a prohlásila: "Máte minutu zpoždění, kapitáne Stone."
"Je mi moc líto, ale vyřiďte si to s Astrojetem, že odstartovali o čtvrthodinku později."
Žena, která vypadala jako usušená treska, na to jen pokrčila rameny a dodala:
"Pan generál vás už očekává."
Khov byl dvoumetrový obr o váze půldruhého metráku a jeho tmavé, trochu zešikmené oči připomínaly dávné mongolské předky. Holá hlava mu zářila v paprscích slunce pronikajících skleněnou stěnou do pracovny. Trůnil za stolem a netvářil se zrovna vlídně.
"Posaďte se," zavrčel a ukázal na křeslo.
Mark zaregistroval v koutě místnosti velitele Vesmírné policie admirála Neumana a měl co dělat, aby zachoval kamenný výraz.
"Vás dva představovat jistě nemusím," ozvalo se od stolu.
Admirálova přítomnost Marka poněkud překvapila, protože v poslední době bývala předzvěstí nějaké velice nepříjemné mise.
Generál hmátl do krabice na sole, vylovil z ní dlouhatánský doutník a rázně mu ukousl špičku. Khov byl jinak nekuřák, a když už si zapálil, znamenalo to, že ho něco na nejvyšší míru rozrušilo.
Vyfoukl z úst bez sebemenšího požitku mračno dýmu a prohlásil: "Než si promluvíme o vašem dalším nasazení, pustíme vám pár ukázek z jednoho filmu." Natáhl ruku a dotkl se několika tlačítek na stole. Skleněná stěna ztmavla a v rohu pracovny se ukázala aréna vysypaná bělostným pískem. Proti sobě kráčeli dva svalnatí muži v suknici, s kulatým štítem, přílbou sahající až na šíji a s krátkým ale širokým mečem.
Bezprostředně nato se rozpoutal krutý a nemilosrdný boj. Štíty byly hned samý šrám a vyboulenina, meče se křížily. Mužům stékaly po kůži potáčky potu. Potom jeden ze soupeřů cosi chraplavě vykřikl, lehce zasáhl protivníka do hlavy a vzápětí mu prosekl svaly na hrudníku. Využil soupeřova překvapení a s nezmenšenou silou na něj dotíral dál. Raněný zvedl štít příliš pozdě a už nedokázal zabránit ráně do hlavy, která mu usekla kus kůže i s vlasy. Tvář mu zalil proud krve.
Boj trval ještě několik minut, ale raněný očividně ochaboval, ustupoval, bránil se chabě. Po zásahu do paže pustil meč a zařval. Další rána mu proťala rameno až na kost.
Zvolna klesl k zemi a vyřvával světu svou bolest. Vítěz hleděl upřeně do kamery. Ozýval se jásot neviditelného davu. Gladiátor zvolna přistoupil ke klečícímu zkrvavenému muž, zvedl meč a prudce mu jej vrazil do hrdla.
"Hnus," neudržel se Mark.
"Jen počkejte, co bude dál," prohodil suše generál.
Střih - a znovu se ukázala aréna. Scéna zřejmě navazovala na předchozí, protože na písku byly ještě hnědé skvrny. Gladiátor, ozbrojený stejně jako jeho předchůdce, stál tentokrát proti zvířeti, které připomínalo lva, ale mělo černé bodliny a dlouhý, na konci rozšířený ocas.
Šelma vrčela, cenila tesáky a blížila se k muži. Ten se jí statečně postavil do cesty, zvedl meč a chystal se tnout. Zvíře však neuvěřitelnou rychlostí švihlo ocasem. Z vybouleného konce vyjely čtyři spáry a vyrvaly gladiátorovi ze zad kus masa.
Překvapený muž zavyl bolestí a uskočil. Ne však dost rychle, takže šelma ho zasáhla ocasem do pravého stehna. Muž konečně pochopil, že mu hrozí větší nebezpečí, než očekával, a vsadil vše na jednu kartu. Vyběhl přímo proti šelmě. Tvor uskočil a znovu švihl ocasem. Nešťastník přišel o kus prsního svalu. Křičel bolestí, až zaléhalo v uších. Byl šelmě vydán na milost a nemilost. Ta však náhle postupovala opatrněji, nepřibližovala se k němu, ale systematicky ho zpracovávala ocasem. Za několik minut ležela v písku krvavá změť masa, která se ještě trochu chvěla. Tvora to zřejmě uspokojilo, protože se k oběti

přiblížil a zaťal do ní s požitkem tesáky. Začala hostina.
Prudce se rozsvítilo a Mark přivřel oči.
"Ustrnul jsem se nad vámi," poznamenal Khov, "jinak byste ten hodokvas viděl do konce."
"Děkuju, to není nutné. Něco tak hnusného jsem snad ještě neviděl."
Khov potřásl hlavou a obrátil se na admirála. "Prosím, máte slovo."
"Dostali jsem zprávu o existenci jakéhosi klubu pro bohaté se sadomasochistickými sklony," spustil Neuman. "Jeden z mých agentů do něj pronikl a získal kopii nahrávky, kterou si tam pouštějí při večírcích."
"To ale není důvod k zásahu. Pouštět si můžou, co chtějí," namítl Mark. "Navíc je to velice šikovně udělaný film."
Admirál se jen zašklebil. "Právě že ne. Naši experti se tentokrát jednoznačně shodli, že to nejsou žádné triky, ale vysoce profesionální nahrávka skutečné události. A vzhledem k jisté exotičnosti jsem si hned vzpomněl na vaši Službu a předložil jsem problém generálu Khovovi."
"Když jsem v akci," navázal generál, "váš android přece nahrává všechny scény, kterých je svědkem. Jistě pro vás není žádným tajemstvím, že některé nahrávky prodáváme televizi. Diváci milují opravdové středověké turnaje nebo střety středověkých vojsk. Rovněž zápasy neznámých šelem. Experti se však shodli v tom, že tohle žádný android nenatočil, je to příliš kvalitní." Generál odložil vyhaslý doutník do popelníku. "A tak jsem nařídil rešerše v našich záznamech a zjistilo se, že ti gladiátoři by mohli být z planety Gerova. Aspoň podle vzhledu, tvaru štítů a občasných výkřiků."
Mark se na něj nechápavě podíval.
"Je to planeta obíhající kolem hvězdy LV 61.79.01.67, vzdálená tři sta padesát světelných let od Země. Objevili jsem ji v minulém století. Poslední inspekce byla provedena před dvaceti lety. Tenkrát tam vrcholila doba bronzová s některými antickými rysy."
"Takže nějaká skupinka ze Země si tam zajela natáčet..."
"Je to mnohem horší," řekl Khov. "Poznal jsem tu šelmu?"
"Vypadala na arkturského lva."
"Správně. A jak by se takový lev dostal pět set světelných let od své rodné planety?"
"Někdo ho tam přivezl."
"To je jedna možnost. A teď k vaší práci, kterou vykonáte v součinnosti s policií. Poletíte na Gerovu jako na rutinní inspekci a zjistíte, co se tam skutečně děje." Generál zaváhal a po chvíli pokračoval: "Dávejte si ale pozor. Můžete se tam setkat s naprosto bezohlednými pozemšťany."
"Nebudu vám zatajovat, že bych tam mnohem radši poslal někoho ze svých lidí," usmál se admirál Neuman. "Ale bohužel se nevyznají v primitivních civilizacích. Na druhou stranu s námi však spolupracujete už tak často, že vás považuji za jednoho z našich."
"Kdy mám vyrazit?" povzdychl si Mark.
"Ihned," odvětil suše Khov. "Neptun už je připraven ke startu a na palubě vás čeká Ray. Doufám že nechcete jiného androida."
Generál dobře věděl, že mezi Markem a Rayem se během četných výprav vytvořilo pouto, které si nijak nezadalo s přátelstvím. Odborníci mohli jakkoli tvrdit, a dokládat, že něco takového není mezi strojem a člověkem možné, ale Khov věděl své.
Mark se chtěl tomuto tématu vyhnout, a proto rychle vstal.
"Můžu odejít, pane generále?"
"Hlášení budete podávat našemu počítači, ale v naléhavých případech se můžete obrátit přímo na pana admirála. Kód zná Ray."
Ještě za sebou zaslechl Neumana: "Zlomte vaz, chlapče."

2

Mark svižně vešel do pilotní kabiny.
"Zdravím tě, Marku. Rád tě vidím. Vyspal ses dobře?" usmál se na něj od řídicího pultu android Ray.
"Skvěle. Nějak ty lekce z psychoinduktoru snáším stále líp."
Agenti Služby pro dohled nad primitivními planetami využívali průlet subprostorem k výuce jazyků a

zvyků cílových planet a řízení lodi přenechávali androidům.
"Je to tak," souhlasil Ray. "Přijímáš informace třikrát až čtyřikrát rychleji než kdokoli jiný. Myslím, že za to vděčíš kromě jiného i té rostlině z poslední výpravy."
Mark na to nic neřekl, usadil se v křesle a natáhl si nohy. Mechanicky se podíval na údaje v počítači.
"Kurz je v pořádku?" zeptal se, aby řeč nestála, protože s Rayem u řízení tomu nemohlo být jinak. "Za jak dlouho s vynoříme?"
"Asi za dvě hodiny. Můžeš si dát ještě oddech."
S tím Mark souhlasil. Zavřel oči a zdříml si.
"Pozor! Přechod za dvě minuty!" vzbudil ho Ray.
Když se Mark vzpamatoval z nevolnosti provázející přechod mezi dvěma prostory, pohlédl na obrazovku. Viděl slunce o něco větší a červenější než to, které zahřívá Zemi. Kolem něj kroužilo pět planet. Ta třetí měla jako jediná dýchatelnou atmosféru a jmenovala se Gerova.
Ray na ni zaměřil všechny detektory a brzy se jim ukázala jako nazelenalá koule. Tři čtvrtiny jejího povrchu zabíraly oceány. Na severní polokouli mezi 45. stupněm a rovníkem se severojižním směrem táhla pevnina.
"Většinou jsou to jen samé lesy. Civilizace je na západě, nacházejí se tam dvě maličká království Thenos a Partos..."
"Která jsou spolu věčně ve válce," dodal Mark. "To už vím. V lesích jsou sem tam nějaké osady, ale dost daleko od sebe, takže se navzájem nechávají na pokoji."
Neptun se brzy dostal na oběžnou dráhu planety.
"Nebudeme se zdržovat," poznamenal Mark, zatímco Ray ještě kontroloval poslední údaje. "Jak vidím, od poslední inspekce se nic nezměnilo. Co se taky může změnit za dvacet let."
Odebrali se tedy do přechodové komory, kde se Mark převlékl do jakýchsi krátkých kožených kalhot a do vesty z beraní kůže a obul si sandály s řemínky do půli lýtek.
"Vyrobil jsem to podle informací poslední expedice. Doufám, že tohle oblečení ještě nevyšlo z módy," podotkl Ray a zapnul Markovi opasek s velikou přezkou. Byl to ochranný pás, zázrak pozemské techniky, který smělo nosit jen několik privilegovaných. Vytvářel kolem těla ochranné silové pole, které bylo možné překonat jedině energií vyšší, než jakou vyráběl atomový generátor ukrytý v přezce. Silové pole však bylo pružné, takže majitel opasku údery cítil.
Nakonec mu podal meč. "Vypadá to jako bronz, ale ve skutečnosti je ze speciální oceli. Budeš mít tedy aspoň nějakou výhodu."
Ray se rychle oblékl do podobného úboru jako Mark, "Moc toho není, ale nenastydneš, neměj obavy. Mají tam velice mírné podnebí."
Přešli do výsadkového modulu - plastikové koule na antigravitační pohon.
"Připraven ke startu," hlásil Ray a komora se hned otevřela.
Modul se rozjel k východu a Mark se ještě zeptal: "A co automatická obrana Neptunu?"
"Už patnáct sekund běží na maximální výkon."
"Kde hodláš přistát?"
"Na jednom palouku v lese. Tam počkáme do svítání a do Thenosu budeme mít už jenom patnáct kilometrů."
"Proč každá moje akce musí začínat dálkovým pochodem?" brblal Mark.
Ray nebral jeho nespokojenost na vědomí a klidně odpověděl: "Dobře víš, že předpis je předpis. Nikdo si nesmí našeho příletu všimnout."
Modul přistál s elektronickou přesností na paloučku osvětleném jen hvězdami na nebi. Mark se hnal k východu, ale Ray ho včas zadržel.
"Ještě testy. Co opasek?"
"Generátor mám zapnutý na dvojku."
"Rádiové spojení?"
"Slyším tě."
Každý agent aktivní služby měl v hrtanu implantovaný mikrovysílač a v uchu zase přijímač, takže mohl s androidem nenápadně komunikovat.

"Mentální vysílač?" zeptal se Ray.
"Perfektní. A co tvůj?"
"Vnímám tě velice jasně, takže si myslím, že se bez rádia obejdeme i na větší vzdálenosti. Řeknu ti, že je z tebe stále lepší telepat."
"Ale nadřízeným bych se o tom radši nezmiňoval," zavrčel Mark a vylezl konečně z modulu. S rozkoší se nadechl svěžího nočního vzduchu, s ním se aseptický vzduch v kabině nedal srovnat.
Trošku ho bodlo u srdce, když se modul zvedl a ztratil se na obloze. Přišli tak o poslední pouto s civilizací. Nával sentimentality však rychle překonal a otočil se k Rayovi.
"Kterým směrem teď?"
"Radši bych přece jen počkal do rozednění. U tom nemůže dlouho trvat. A zesil si ochranné pole pro každý případ."
3
S prvními slunečními paprsky se vydali na cestu. Les nebyl příliš hustý, takže postupovali celkem rychle a za necelé dvě hodiny z něj vyšli. Před nimi se rozprostírala mírně zvlněná pláň a v dálce na obzoru bylo vidět město.
"To je Thenos," poučil Marka Ray.
Rázně vykročili po celkem dobře udržované cestě. V poledne si dopřáli odpočinek pod mohutným stromem připomínajícím pozemský blahovičník.
Ray Markovi nabídl posilující tabletu.
"Díky," uchechtl se Mark. "Jsi jako moje rodná matka."
Odpoledne konečně dorazili k Thenosu. Byl to spíš městys než město. Skládal se z kamenných, maximálně dvoupatrových domů se strmými střechami pokrytými taškami. Město obepínaly hradby s jedinou branou, přes níž se dostali bez jakýchkoli potíží. Dlážděná ulice vedla na prostorné a živé náměstí.
První krčma, kterou spatřili, sestávala z pultu, o nějž se opírala tlustá žena ve lněné haleně.
"Vítejte, poutníci, nechcete se osvěžit?" pozdravila je.
"Velice rádi."
Kulaťoučká krčmářka ukázala na stolečky pod rákosovým přístřeškem a pobídla je: "Posaďte se. Hned vás obsloužím."
Nabrala ze džbánu do dvou hrnků a donesla jim je. Mark se s chutí napil chladného osvěžujícího nápoje.
"Je to směs vody a trochy zkvašeného medu," informoval ho telepaticky Ray. "Patogenní bakterie to nemá."
Krčmářka se na ně spiklenecky usmála. "Kdybyste se náhodou chtěli trochu poveselit, tak podnik je o kousek dál nalevo. Nemůžete ho přehlídnout, má velký štít. Vede ho moje sestra a ráda vám pomůže."
Mark už se nedozvěděl, jestli by odolal či neodolal nabídce, protože jejich hovor přerušil hrubý hlas:
"Copak, copak, hospodská? Informujeme partské zvědy?"
Za stolkem se ukázal chlap jako hora se štítem a s kopím. Za ním stálo dalších šest.
"Žertuješ, Klézie!" odvětila suše krčmářka. "Vždyť jsou to jen pocestní!"
"To budou muset nejdřív dokázat. Zatím nám nalij!"
"Kdepak," zavrtěla hlavou. "Nejdřív mi ukaž peníze. Oni na rozdíl od tebe zaplatili."
Velitel hlídky se trochu nuceně zasmál. "Zaplatím ti koncem měsíce."
"Ne, ne! Už mi dlužíš za dva měsíce."
Připomenutí dluhu obra viditelně rozladilo. Obrátil se k Markovi a Rayovi.
"Vy dva půjdete okamžitě se mnou," osopil se na ně a udeřil kopím o zem.
Mark si řekl, že z konfliktu s místní mocí nic nezíská, a tak se zvedl a s ním i Ray.
Zbrojnoši je ihned obstoupili a za deset minut už vcházeli do budovy obehnané vysokými zdmi. Velitel hlídky je strčil do místnosti, kde za stolem seděl nějaký důstojník.
Byl to rovněž urostlý muž, svalnatý a s krátce zastřiženými kaštanovými vlasy. Obličej měl mladý, i když trochu zbrázděný jemnými vráskami. Upřeně se na příchozí zadíval.
Snědý obr zvedl pravici k pozdravu.
"Zdravím tě, princi Alcisi! Odhalil jsem dva partské zvědy."

Princi údivem poskočilo obočí.
"Nejsme z Partosu," ohradil se Mark, "ale z jedné vzdálené vsi hluboko v lesích."
Princ pokýval hlavou. "Skutečně nemáte partský přízvuk. A proč jste ze své vesnice odešli?"
Mark se ušklíbl. "Nějak jsem nevycházeli se starostou. Připadalo nám, že je nespravedlivý a že si na nás zasedl."
"A co si slibujete tady od Thenosu?"
"Myslíme si, že se tak trochu vyznáme v bojovém umění a rády bychom vstoupili do vojska."
"Občané Thenosu jsou dost stateční," ozval se obr, "aby se ubránili sami. Nepotřebují žoldnéře."
"V tom případě se můžeme stát gladiátory. U nás ve vsi se povídalo, že tady rádi pořádáte zápasy."
Princ se pousmál. "Vaše vesnice musí být skutečně hodně daleko. Bratrovražedné zápasy můj otec zakázal už před deseti lety. Tenhle směšný zvyk se zachoval pouze v Partosu."
Mark si v duchu nadával a Ray mu oznamoval: "Je to v háji, měli jsem zkusit to druhé město. Musíme se rychle a pokud možno nenápadně zdejchnout."
Mark se zatvářil zkormouceně. "Jestli se ve vašem městě neuživím, nezbývá mi nic jiného než odejít."
"Zůstaňte tady aspoň pár dní," nabídl jim Alcis. "I přes chrabrost našich občanů se může stát, že vás budu potřebovat. Partos chce válku a klade se nepřijatelné podmínky. Otec s nimi vyjednává, ale pochybuji, že to k něčemu povede. Dokud se situace nevyjasní, prosím vás, abyste zůstali, bydlení a jídlo budete mít zadarmo." Pohlédl na obra a nařídil mu: "Klézie, ubytuj naše hosty."
Zbrojnost se otočil ke dveřím, a jakmile byli venku, zavrčel: "Než náš začnete vyjídat, podíváme se, co umíte."
Zavedl je na jakýsi dvůr, kde asi dvacet bojovníků cvičilo s kopími a meči.
Klézius opřel kopí o zeď a podal Markovi kulatý štít, přilbu a meč s otupeným hrotem.
"Tohle jsou cvičné zbraně. Nerad bych ti ukončil kariéru, když ještě ani nezačala."
Ostatní vojáci přestali cvičit a shlukli se kolem Klézia a Marka. Mark klidně vyčkával, až na něj protivník zaútočí.
Klézia čekání unavovalo a skutečně zaútočil jako první. Povedl falešný výpad na Markův obličej, ale pak mu prudce vyjel po krku. Mark útok odrazil štítem. Chtěl také zaútočit, ale Klézius byl přece jen rychlejší. Sekal mečem jako posedlý. Mark čekal, až se bouře přežene, kryl se štítem a pomaloučku ustupoval.
Klézius, povzbuzován ostatními vojáky, se domníval, že celou tu komedii ukončí úderem z boku. Mark jeho výpad odrazil tercií a pak jej zasáhl do krku. Štěstí že hrot byl tupý, jinak by byl s Kléziem konec. Ale rána byla i tak dost silná. Obr upustil meč a honem ustupoval.
Diváci zklamaně zavrčeli a princ Alcis, který souboji přihlížel, zvolal: "Pěkný zásah, Marku. Jsi skutečně dobrý bojovník. A co tvůj druh? Kdo si to s ním rozdá?"
Hned se zvedlo aspoň deset rukou.
"Kérosi, připrav se." Princ ukázal na mladíka vysokého bezmála dva metry, opravdového kulturistu.
Soupeři se do sebe okamžitě pustili. Ray odrážel Kérosovy útoky štítem a rozdával stejně mocné rány jako on. V jedné chvíli, kdy byli od sebe na dotyk štítů, si Kéros pomyslel, že by mohl využít své větší váhy. Mocně zatlačil, ale měl pocit, jako by narazil na zeď. Zařval vzteky, o krok ustoupil a potom se proti Rayovi rozběhl. Android mu svižně uskočil, Kéros kolem něj proletěl a dostal mečem pořádnou ránu zezadu do přilby.
Klézius, který si ještě třel hrdlo, chraplavým hlasem poznamenal: "Jste vážně dobří, rád budu bojovat po vašem boku."
Mark se rozesmál a podal mu ruku. "Do večere je ještě daleko. Nebyl by tady někde poblíž nějaký podnik, kde bychom prolili těch pár penízů, které mi ještě zbývají?"
"Takový návrh Klézius nikdy neodmítne! Vzhůru do krčmy, ale upozorňuju vás, že ani tam na sekeru nedávají."
?????
Druhého dne po snídani, která sestávala z placek smažených na oleji, se Mark zúčastnil dlouhého pochodu zakončeného během.
S úlevou pak dopadl na podlahu patia, kde půvabné služebné roznášely amfory chladné vody.

Došel k němu upocený Klézius a smál se. "Tak co, jak se ti líbila dnešní procházka?"
"Nesmírně, ale připadala mi trošku krátká," nedal se Mark vyvést z míry."
"Neboj se, nebyla poslední," rozesmál se Klézius ještě hlasitěji. "Pojď si dát něco za zub. Máme ještě dvě hodiny času, pak začne výcvik se zbraněmi."
Zasedli za stůl a krásné dívky jim přinesly pečené maso. Mark se do něho pustil s převelikou chutí, byla to přece jen změna po fádním a sterilním jídle z palubního automatu. Často ho napadalo, že by si Země měla vzít z primitivních planet poučení.
Všiml si, že Kéros má lokty na stole, hlavu v dlaních a nejí.
"Co je mu?" zeptal se Klézia. "To ho ještě bolí ta rána od Raye?"
"Ne," odpověděl tiše a dojatě Klézius, "to by jich muselo být podstatně víc. Má nemocného synka, je na umření."
Marka překvapilo, že je takový rabiát tak sentimentální, ale Klézius pokračoval: "Matka tomu klukovi umřela hned po porodu a Kéros mu věnoval všechnu svou lásku. Je úplně zoufalý."
Mark vyhrkl: "A nemůžeme se na něj podívat? Můj přítel umí tak trochu léčit."
Ray jen zvedl oči k nebi.
"Proč ne? Nic tím nezkazíme."
Klézius vstal a něco Kérosovi pošeptal. Kéros hned vyskočil.
"Pojďte," řekl jako vždy navrčeně.
Vedl je úzkými uličkami až k nízkému domku s jedinou místností. V přítmí tam Mark spatřil na bídném loži asi šestiletého chlapce. Vedle něj klečela nějaká stařena.
Kluk měl zavřené oči, rozpálené tváře a popraskané rty. Ray se nad ním sklonil a přejel mu rukou po těle. Ve skutečnosti ho rentgenoval.
"Co je mu?" zeptal se Mark.
"Něco jako tyfová horečka. Srdce už má pěkně zesláblé."
"Zachráníš ho?"
"Šlo by to, ale je to v rozporu se zákonem a nevměšování, jak je ti jistě známo."
"Neotravuj mě s tím. Nejsme na misi Služby a život nebo smrt nějakého kluky vývoj na téhle planetě nezvrátí."
"Jak myslíš. Odneseš si to ty."
Ray se narovnal se nahlas řekl: "Je na tom opravdu moc špatně. Já bych mu dal napít. Nejlíp čerstvé vody."
Kéros nabral ze džbánu vodu. Ray ustoupil do nejtemnějšího kouta místnosti, z dutiny na pravém stehně nenápadně vytáhl dvě pilulky a ukryl je v dlani.
Chlapcův otec zatím přelil vodu do hliněného hrnečku a přistoupil k nemocnému.
"Ukaž, dám mu sám," odstrčil ho Ray. Sebral Kérosovi hrneček a nenápadně do něj pustil pilulky, které se okamžitě rozpustily. Něžně zvedl dítěti hlavu a opatrně mu vliv vodu mezi rty.
Když kluk poprvé polkl, přinutil jej dopít zbytek. Spokojeně se obrátil ke stařeně: "Až se vzbudí, dej mu ještě pít, ale jen po malých doušcích."
Stařenu příliš nepřesvědčil, ale nicméně přikývla.
Mark podal Kérosovi zlatou minci a řekl mu: "Co kdybys ji dal kněžím, aby obětovali bohům?"
Obr chvíli váhal a potom se mu rozjasnila tvář. "To je dobrý nápad. Utíkám do chrámu."
"Ve všech náboženstvích se vždycky děly zázraky," poznamenal Mark na zpáteční cestě, "ale nikdy se jim nepodařilo zvrátit vývoj."
"Dej si pokoj," varoval ho Ray. "Tohle jsem radši ani nenahrával."
Odpoledne se cvičili ve vrhání oštěpem. Tady Mark dosahoval zatím jen velice průměrných výsledků, zato Ray díky své elektronické přesnosti pokaždé trefil doprostřed terče a sklízel zasloužený obdiv.
"Nepřeháněj to," napomenul ho Mark, "ať nejsi podezřelý."
Následoval výcvik s meči. Přidal se k nim i princ Alcis a vyzval Marka, aby šermoval s ním.
Mark nemohl dost dobře odmítnout. Souboj začal a Mark se snažil svého protivníka šetřit. Alcis však byl velice rychlý a obratný. Prudkým švihnutím vyrazil Markovi štít a byl odměněn bouří potlesku.
"Teď jsi v nevýhodě!" křičel na Marka Klézius.

Mark byl však ve stehu a kvintou odrazil útok, který mu měl rozpoltit přilbu. Alcis se pokusil ještě dvakrát či třikrát o výpad, ale pokaždé byl ke svému údivu odražen. Mark mu zaútočil na obličej, Alcis prudce zvedl štít a tím si zakryl výhled. Mark vzápětí uskočil a hrotem ho zasáhl do boku. Princ vyjekl zklamáním.
"Tohle nepochopím," stěžoval si.
"A přitom je to tak jednoduché," usmíval se Mark. "Podívej!"
Několik minut princi vysvětloval a předváděl různé výpady. Potom se postavil před něj a řekl:
"Pozor, útočím na hlavu. Zvedni meč. Dobře. Teď švihni napravo, musíš výpad odrazit... Nalevo... Skvělé!"
Alcise hodina šermu tak nadchla, že by v ní pokračoval donekonečna. Ray mezitím Marka telepaticky napomenul:
"Nepřipadá ti, že vesele přeskakuješ několik staletí?"
Když Mark s chutí povečeřel a chystal se odejít od stolu, vešel do místnosti Kéros. Jeho tvář zářila.
"Bohové mou oběť přijali! Kluk se uzdravil! Ani nevím, jak bych ti poděkoval!"
4
Marka vzbudil hlas polnic. Vojáci kleli a nadávali, zvedali se z pryčen a rychle se oblékali.
"Do zbraně! Všichni na hradby! Nepřítel se blíží!"
Mark si narazil na hlavu přilbu, popadl kopí a štít. Na nádvoří se skoro srazil s Kléziem, který už shromáždil svůj oddíl a mířil k hlavní bráně.
A protože se o něj nikdo příliš nezajímal, Mark vylezl na hradby. Opodál spatřil prince Alcise ve společnosti šedivějícího muže s bohatě zdobeným štítem. To bude bezpochyby sám král Thenosu, pomyslel si.
Tři sta metrů před hradbami se rozvinula početná řada válečníků.
"Bude jich na tisíc," zabručel Ray.
K hradbám dojel jezdec v lesklé zboji a jasným hlasem zvolal:
"Já, Xénos, král Partosu, vás vyzývám k boji!"
"To je zvláštní," podotkl Ray, "má zbraně z oceli. Poslední výprava se ani nezmínila, že dovedou zpracovávat železo."
"Jestli zůstanete za hradbami," pokračoval Xénos, "moji vojáci zaútočí. Vaše město bude zničeno, všichni muži pobiti a ženy a děti odvedeny do otroctví." Krátce se odmlčel a pokračoval: "Dávám vám možnost, jak město zachránit. Zvolte si deset nejlepších bojovníků, a ti se utkají s deseti mými. Když zvítězíte, odejdu, když ne, podrobíte se mé vůli."
"Je to naše jediná možnost," zašeptal Alcis otci, ale Ray ho nicméně slyšel. "Měli bychom tu výzvu přijmout."
"Bude v tom určitě nějaká zrada," namítl král.
"To je možné, ale když odmítneme, tak stejně zaútočí a navíc město vypálí."
"Jednej tedy, jak myslíš," vzdychl si král. "Urči deset bojovníků."
"Jako první musím jít já. Nemohu připustit, abych zůstal stranou a jiní umírali za naše město."
"Tak už jdi," řekl král a poplácal ho po rameni.
Princ sestoupil z hradeb a svolal svou gardu. Každý se pochopitelně hlásil jako dobrovolník. Jako prvního vybral Klézia a Kérose, potom další čtyři.
"Ještě potřebuji tři," řekl váhavě.
Klézius se k němu naklonil a zašeptal mu dvě jména.
"Dobře," souhlasil Alcis. "Marku a Rayi, tahle válka sice není vaše, ale pomohli byste nám?"
Mark bez váhání souhlasil, protože ti prostí a stateční lidé mu byli sympatičtí. Jako posledního vybral princ jednoho mladého, ještě neochmýřeného gardistu.
Skupinka vyšla před hradby a brána se za ní okamžitě zavřela. Princ rozhodným krokem kráčel vstříc Xénosovi. Deset nepřátelských bojovníků postoupilo vpřed o třicet metrů a na králův rozkaz se zastavilo. Alcis nařídil svým lidem, aby rovněž utvořili řadu, a když se přiblížili k protivníkovi na deset metrů, velel zastavit.
"Jsme připraveni, Xénosi!" zvolal.

Vládce Partosu se jen ironicky pousmál a zvedl paži. Z křovin a výmolů kolem nich vyrazila padesátka jezdců a obklíčila je.
"Zesil si pole na maximum," varoval Ray Marka. "Až zaútočí, zmocním se nějakého koně a pokusíme se utéct."
Jezdci se k nim teď blížili krokem s napřaženým kopím.
"Zbabělče!" zvolal Alcis. "Jestli ti zbývá aspoň krapet cti v těle, pojď si to rozdat se mnou."
Xénos se ani neobtěžoval s odpovědí. Obrátil se hned k hradbám a zvolal: "Protentokrát se spokojím s deseti zajatci. Ale za měsíc mi jich pošlete dalších deset, nebo se na vaše město snese můj všemocný hněv." Alcisovi přikázal: "Odhoďte zbraně. Když neuposlechnete, zaútočím na město a přísahám, že narazím na kůl všechny vaše muže, kteří přežijí."
Princ se zalykal vzteky, ale nakonec se obrátil ke svým druhům: "Nezbývá nám nic jiného než poslechnout a doufejme, že naše oběť město na nějaký čas zachrání." Zvolna upustil štít a kopí, potom zlomil meč o koleno. Jeho druhové ho bohužel napodobili. Hlouček obklopený jezdci se dal na pochod. Šli dlouho a bez chvilky odpočinku. Když už se nad kraj snášela noc, objevil se v dálce Partos. Rozkládal se na úbočí kopce a vévodil mu Xénosův palác a sloupový chrám.
Zajatci doufali, že si konečně odpočinou, ale jezdci je hnali dál - až k nedalekému vršku. Tam je zahnali do jakési jeskyně, doslova polomrtvé vyčerpáním. Ruce jim spoutali koženými řemínky.
Na vše dohlížel Xénos osobně. Teď se rozesmál. "Jaký to smutný pohled na chrabré válečníky! Dejte jim pořádně najíst a napít, jinak za ně nedostaneme kloudnou cenu."
Stráže hned přinesly džbány s vodou a mísy s odpudivě páchnoucí polévkou. Mark se pouze napil, protože Ray ho jako obyčejně zásobil tabletami. Natáhl se na zem a předstíral, že usíná.
"Utečeme ještě dnes v noci?" zeptal se Ray.
"Není to tady dvakrát milé, ale nejdřív bych rád poznal ty kupce."
"Jak myslíš," pokrčil Ray rameny, "ale pak si nestěžuj, až ti přibudou nějaké modřiny."
Markovi se kupodivu podařilo usnout. Připadalo mu, že spal jen krátce. Vzbudil ho řev a práskání biče. Všichni vězňové byli rázem na nohou. V jeskyni stál opět Xénos a vedle něj mladý muž s úzkým obličejem a v černé astronautické kombinéze.
"Tady máte, pane, těch deset výtečných bojovníků, jak jsem vám slíbil," šveholil Xénos.
Astronaut se na vězně znechuceně podíval.
"Doufejme, že budou lepší než ta poslední várka. Ti se spolu nechtěli vůbec bít."
"Možná jste je, pane, nedokázal náležitě přesvědčit. Stačilo by, aby jste jednoho pěkně pomaloučku mučil, několik hodin, rozumíte? A ostatní by se na to pěkně dívali."
"Co myslíte, že jsem dělal? Divákům se to sice nesmírně líbilo, ale s ostatními gladiátory to ani nehnulo. Jeden dokonce spáchal sebevraždu, než vešel do arény. Musel jsem ho hodit šelmám."
"Lidem chybí stavovská čest," povzdychl si Xénos. "Řešení by tu bylo, ale je dost drahé."
"Jaké?" otázal se suše astronaut.
Xénos ukázal na jednoho ze svých mužů. Byl to impozantní obr s nízkým čelem a srostlým obočím. Mozkové hmoty se mu však zřejmě příliš nedostalo.
"Dám vám jednoho navíc. Tady Favose. Lidé z Thenosu si to s ním milerádi rozdají, je to přece jejich nepřítel."
Astronautovi se nápad očividně zalíbil. "A za kolik?" zeptal se nedbale.
"Deset oštěpů a dvě tyče toho skvělého kovu, abychom měli na štíty."
Xénos zaúpěl. "Jste tvrdý, moc tvrdý, pane. Dostáváte lacino! Favos je můj nejlepší bojovník a léta mi potrvá, než najdu někoho, kdo by se mu vyrovnal."
"Jestli je skutečně tak dobrý, jak tvrdíš, přihodím ti příště dvě tyče. Za měsíc."
"Dobře. Uvidíte, že nebudete litovat. Ale buďte tak hodný a nedávejte ho cestou k ostatním. Zabili by ho, jen aby s ním pak nemuseli bojovat."
Obchod byl zřejmě uzavřen. Stráže vyhnaly vězně z jeskyně a vedly je vrcholek kopce. Na vymýceném kusu lesa je čekal velký výsadkový modul. Jeho dveře se okamžitě otevřely a vězňové napochodovali dovnitř, kde jim dva astronauti s laserovými pistolemi vyměnili kožené řemínky za magnetická pouta. Přechodová komora se za nimi zavřela a muži zůstali v naprosté tmě. Za několik nekonečných minut se

jejich vězení začalo mírně chvět. Odstartovali.
"Loď čeká na oběžné dráze," usoudil Mark. "Doufejme, že si nevšimli Neptunu."
"Těžko. Obranné pole ho dělá pro radary neviditelným. Půjdeme do akce hned na lodi?" zjišťoval Ray, nehybný jako socha.
"To rozhodně ne. Nejdřív přece musíme odhalit, kdo za tímhle podivným obchodem vězí. Náhoda nám kupodivu až příliš přeje, tak se jí necháme vést."
"Jestli budeme vyčkávat příliš dlouho, mohlo by to být velice nebezpečné. Tihle chlapíci nejsou žádní beránci."
"S tebou a s ochranným opaskem mi přece žádné velké nebezpečí nehrozí," namítl bezstarostně Mark a usmál se.
Zaslechli tlumený náraz, to znamenalo, že přistáli v přechodové komoře lodi. Zakrátko se dveře modulu otevřely a stejní dva astronauti jim naznačili, aby vylezli. Převedli je do sousední komory, kde byla umístěna lůžka. Jeden strážný zůstal trochu stranou s pistolí v ruce, druhý jim sejmul pouta a potom prstem ukázal na jídelní automat a na hygienické zařízení. Když skončil, odešel a nezapomněl za sebou zamknout.
"Jsme sledování televizí?" zeptal se Mark.
"Ne, je to stará nákladní loď a nic podobného jsem nezjistil."
Mark usedl na lůžko a podíval se na ostatní. Byli očividně skleslí a ustrašení. Pouze Klézius se zajímal o jídelní automat. Dotkl se jednoho knoflíku a vyjel na něj pohárek, který se automaticky naplnil. Bojovník poděšeně uskočil, potom se však vzpamatoval, sáhl po pohárku a ochutnal. Uznale zabručel. Ostatní ho hned následovali a aspoň si uhasili žízeň.
Princ si sedl vedle Marka a zabručel: "Tebe to nijak nepřekvapuje, že?"
Mark se na chvíli zamyslel. "Ne. Kdysi dávno jsem tyhle podivné cizince viděl. I jejich lodi," řekl nakonec.
"Co s námi bude?"
"Nevím. Obávám se, že chtějí uspořádat něco jako zápasy."
Přerušil je hlas z reproduktoru, který jim jejich rodným jazykem přikázal, aby si lehli.
"Poslechněte," doporučil jim Mark, který věděl, jak nepříjemné mohou být subprostorové přesuny na starých nákladních lodích.

5

Let trval čtyři dny a jejich žalářníci se ani jednou neukázali. Mark však cítil, jak loď zpomaluje, a věděl, že brzy přistanou.
Za hodinu je vyhnali z lodi. Přistáli na jakémsi astroportu. Byla temná noc, do níž svítila jen kontrolní věž a okna nějaké budovy.
Vězně obstoupilo deset strážných. Zavedli je k vozidlu na antigravitační pohon, které s nimi hned odstartovalo. Jeli temnou silnicí, jež se klikatila porostem, který připomínal lesopark.
Zastavili před přízemní budovu vedle kruhové stavby. Tam vězně zavřeli do prostorné místnosti přeměněné v ložnici nejméně pro dvacet lidí. Když všichni usnuli, Mark se telepaticky spojil s Rayem.
"Netušíš, co to může být za planetu?"
"Na astroportu jsem si pořádně prohlédl oblohu. Podle délky letu a podle vegetace bych soudil, že jsem na Venusii."
Mark si v duchu hvízdl. Venusie byla neobydlená planeta pozemského typu, objevená asi před sto lety. Měla příjemné klima a její bujná vegetace z dělala čarovné místo. Navíc byla neobydlená a neoplývala žádným nerostným bohatstvím. Planetu získal soukromá společnost Joy Travel, která na ní zřídila rekreační středisko pro horních deset tisíc. Boháči se zde mohli v diskrétním prostředí oddávat všelijakým radovánkám. Venusie získala pověst největšího kasina Unie a zároveň nejluxusnějšího nevěstince Galaxie.
"Myslím, že je to jasné," usoudil Mark. "Ale musíme dát nějak vědět Neumanovi. Nevěřím, že nás pustí k vysílačce."
"Nejjednodušší bude to zkusit," odpověděl Ray. "Mám dezintegrovat ty dveře?"
"Na to je příliš brzy. Potřebujeme ještě důkazy."

Před polednem se dveře otevřely a dva strážní jim přikázali, aby se seřadili u jedné stěny.
Potom vešel asi čtyřicetiletý muž. Byl vysoký, elegantní, s pečlivě zastřiženými černými vlasy. Vedle něj stál onen mladý astronaut, který je odkoupil na Gerově. Elegán se na vězně dlouze zadíval a potom galakticky řekl: "Vypadají skutečně dobře, Karle, i přes tu dlouho cestu. Snad by mohli nastoupit už odpoledne."
"Jistě, pane Maldene, to můžou. Je v nich stále ještě divokost jejich planety, a kdybychom jim dopřáli čas na přemýšlení, můžou se domluvit a nakonec z toho bude jen průměrné utkání jako posledně."
Mark se zachvěl. Uvědomil si, že Stephana Maldena zná z televizní obrazovky, je to předseda společnosti Joy Travel.
"V tom případě uspořádáme představení pro náš úzký kroužek. Dej jim hned vědět."
V té chvíli vystoupil z řady Alcis a zeptal se: "Jaké výkupné si žádáte za naši svobodu?"
Malden se obrátil ke Karlovi, který mu dotaz přetlumočil, a potom s ironickým úsměvem odpověděl: "Řekni mu, že jestli chce na svobodu, musí nejdřív přemoci všechny své soupeře. Toho bude motivovat a utkání bude ještě zajímavější."
"Nemáme důvod bít se mezi sebou. Zaplatím výkupné za všechny," odvětil Alcis.
Karl se ušklíbl a odpověděl mu: "Válečník z Partosu vám ukáže, co je statečnost."
Hned nato muži odešli a zavřeli za sebou.
"Musíme tedy čekat," povzdychl si Mark.
Asi ve čtyři odpoledne si pro vězně přišly stráže vedené mužem s ryšavými vousy a s bičem a odvedly je do sálu s velkou prosklenou stěnou. Za ní Mark poznal arénu z filmu, který mu promítl admirál Neuman. Měla v průměru asi třicet metrů.
Přistoupil ke stěně a díval se na cosi, co měla být zřejmě čestná lóže. Ve vysokém křesle tam trůnil Malden a po jeho pravici seděl Karl. Oba byli v bílých tógách jako římští císaři. Po Maldenově levici seděla pyšná mladá žena se snědou pletí a na lavicích aspoň stovka dalších diváků.
"Patrně si připadají jako ve starém Římě," prohodil Ray.
"Jasně jsou v cirku," ušklíbl se Mark.
Malden sáhl po mikrofonu a v galaktické řeči hlásil: "Drazí přátelé, brzy začne zápas. Obávaný gladiátor Favos se utká postupně se čtyřmi soupeři. Dále uvidíme tři zápasy se šelmami z různých planet Galaxie."
Odměnil ho vlažný, zdvořilý potlesk. Publikum zřejmě patřilo mezi ten typ lidí, kteří chtějí nejdřív vidět výsledek.
Zazněly trubky z magnetofonového pásku a do arény vstoupil Favos.
Na diváky zřejmě zapůsobil, protože mu zatleskali mnohem víc než předtím Maldenovi. V první řadě lavic si Mark všiml roztékající se matróny s modrýma prasečíma očkama a s krutým výrazem. Tleskala jako pominutá.
V té chvíli vešel do místnosti vousatý ryšavec se dvěma strážnými.
"Kdo si to rozdá s Favosem jako první?" zeptal se posměšně.
Klézius už vstával, ale Mark ho předešel.
"Já," prohlásil. "Tu horu tuku vyřídím raz dva."
Vousáč ukázal na meč, štít a přilbu u dveří. "Tak se honem připrav." Poodstoupil a něco hlásil do vysílačky.
"Jako první se s Favosem utká Marcus. Boj začíná!" oznámil tribuně Malden.
Ryšavec dal Markovi hrubý štulec do zad a vyhnal ho do arény. Mark si ještě stačil všimnout, že meč i štít jsou z ocele.
"Můžete sázet," hlásil Malden. "Dávám dvě stě dolsů na Favose v poměru deset ku jedné."
Jeho sázku přijali s jásotem.
Favos už se hrnul na Marka.
Z té hory masa a svalů šel přímo strach. Favos si byl jistý svou převahou a zaútočil jako první. Mark štítem útok odrazil a sekl mečem. Jediným výsledkem byl škrábanec na Favosově štítu.
Favos měl techniku sice primitivní, ale účinnou. Nedával Markovi pokoj, ustavičně na něj dorážel a nepřestával se ohánět mečem. Marka už od odrážení útoků bolela ruka.
"Krev, my chceme krev! Rozsekej ho, Fave!" ječela tlustá matróna jako pominutá a muž s prasečí tváří

kvíkal vedle ní nadšením.
Favos opět udeřil ze všech sil. Mark prudce uskočil a jeho protivník klopýtl. Mark sekl mečem a podařilo se mu Favose škrábnout do tváře.
Odměnil ho jásot.
"Tisíc dolsů na Marka!" vykřikla snědá kráska z lóže.
Rozběsněný Favos se rozběhl, mával mečem na všechny strany a tvář měl zbrocenou potem a krví.
Markovi ho na okamžik začalo být líto a chtěl jej ušetřit, ale pak si uvědomil, že to surové zvíře by s nikým z nich nemělo slitování. A tak si řekl, že boj ukončí co nejrychleji. Využil toho, že Favos na chvíli ztratil rovnováhu, vrhu se kupředu a proklál mu pravé rameno. Obr zařval bolestí a upustil meč. Pomalu klesl na kolena.
"Zab ho! Zab ho!" skandovalo publikum.
Malden se nuceně usmíval, prohra ho očividně mrzela, "Marku, dej mu poslední ránu," nařídil.
Mark pokrčil rameny a otočil se k Favosovi zády. Diváci hvízdali. Když došel ke vchodu do sálu, vousáč se na něj osopil: "Vrať se a dokonči práci!"
"Jsem bojovník, ne kat. Dokonči si to sám."
Zrzoun měl sto chutí jej udeřit, ale ostatní gladiátoři se postavili mezi něj a strážné. Ten zatracený Marcus by měl bohatě času na to, aby mu prořízl hrdlo. Opatrně tedy ustoupil.
"A teď nás, přátelé, čeká opravdová lahůdka! Muž s mečem a štítem proti arkturskému lvu!"
Diváci se uklidnili.
Vousáč ukázal na Alcise. "Nyní jsi na řadě ty. Vezmi si Markovy zbraně."
Mark podával princi štít a rychle mu pošeptal: "Dávejte si pozor, princi. Na té šelmě je nejnebezpečnější ocas s drápy. Zpravidla jím švihá odzadu dopředu. Jakmile jím jen trochu pohne, zvedněte štít, kryjte si šíji a udeřte ji do tlamy."
"Díky, příteli. Zachovám se podle tvé rady."
Víc už říct nestačil, protože ho zrzoun hnal do arény. A vzápětí se už pod tribunou zvedla mříž a na písek vyběhl lev.
Spatřil Alcise a zastavil se pár metrů od něj. Princ se na něj se zájmem díval. Lev se dal znovu do pohybu, vrčel a cenil zuby.
Alcis se nehýbal z místa a napřáhl meč. Šelma už byla od něj pouhý metr. Když si všiml, že nepatrně pohnula ocasem, prudce zdvihl štít a drápy po něm sklouzly. Bezprostředně potom se vrhl vpřed a vrazil meč do lví tlamy.
Lev se svalil k zemi, marně mrskaje obávaným ocasem. Nakonec znehybněl.
Divákům taková rychlost vyrazila dech. Byli jasně nespokojeni. Za tuhle podívanou zaplatili menší jmění a čekali delší a krvavější souboj.
Žena vedle Maldena poznamenala: "Drahý Stephane, taková fraška! Očekávala jsem od vás víc."
"Je to jenom začátek, slečno Swensonová. Jen počkejte. Uvidíte, že nebudete zklamaná. Slibuji vám to."
Sáhl po mikrofonu a oznámil: "Další zápas bude s gritexem. Jak jistě víte, tito modří panteři jsou tak rychlí, že je prakticky nelze porazit."
Zatímco robot odklízel mrtvolu arkturského lva, princ se vrátil ke svým druhům. Zrzouna rychlost jeho vítězství tak překvapila, že chvíli váhal, koho poslat do arény jako dalšího.
"Teď jdi ty," řekl Mark Rayovi. "Naši přátelé by na gritexe byli příliš pomalí."
Vousáč už bičem ukazoval na Klézia.
"Teď jsem na řadě já," ozval se android mírný hlasem.
"Drž hubu," osopil se na něj zrzoun, "jinak..."
Nedořekl. Ray švihl rukou, rozbil mu nos, a nasekl ret. Než se překvapené stráže stačily vzpamatovat, android popadl meč a vstoupil do arény.
Diváky zklamalo, že další gladiátor jde pouze s mečem. Malden chtěl zápas okamžitě přerušit, ale bylo už pozdě, protože gritex se vyřítil z klece. Bylo to nádherné zvíře s modrou srstí, obrovského vzrůstu.
Ray znehybněl a mírně se rozkročil. Šelma zavětřila a zvolna se k němu blížila. Měla ohromnou tlamu plnou ostrých tesáků a dlouhé a špičaté drápy.
Pak gritex vyrazil. Jeho oběti po prvním skoku nemívali zpravidla naději. Ray však v poslední vteřince

uskočil a přejel šelmě mečem po boku. Následoval bolestný ryk.
Dav ho odměnil uznalým mručením.
"Ray, mám nápad," vyslal k němu Mark. "Zkus gritexe navést na první řadu. Aspoň si tak ověříme bezpečnostní opatření."
"To by šlo," souhlasil Ray. "Ty tři kamery, které jsem už lokalizoval, budou mít aspoň parádní záběr."
Gritex se k němu opět blížil. Ray ustupoval k pažení.
Šelma skočila, Ray padl naznak a vymrštil jí nohy do břicha. Katapultoval gritexe na kolena tlusté matróny, která zaječela bolestí. Dlouho však neječela, protože gritex se jí zahryzl do hrdla.
Diváků se zmocnila nepopsatelná panika. Všichni vyskočili, začali po sobě šlapat a o překot se hnali pryč z dosahu gritexe.
Marka příliš nepřekvapilo, když se z horních lavic zvedlo několik strážných převlečených za římské otroky. Zpod tunik vytáhli laserové pistole, ale panika už dosáhla takového stupně, že nemohli ani kloudně zamířit, jak s nimi cloumal prchající dav.
Rozběsněný gritex skočil znovu a přistál na zádech vyzáblého mužíka s šedivějícími vlasy. Cvakly zuby a ubožák měl překousnutý vaz.
Vzduchem šlehly dva červené záblesky, ale v tom zmatku zasáhly jakousi unylou brunetu. Zavrávorala. Tlusťoch s vepřovou tváří do ní strčil a klidně po ní přeběhl.
Gritex stačil ještě skočit na jednoho opozdilce a rozsápal mu břicho. Lavice se již vyprázdnily. Na zemi zůstalo devět deset nehybných těl. Stráže konečně mohly pořádně zamířit. Gritexe skoro současně zasáhly tři paprsky. Zařičel bolestí a klesl k zemi. Ještě jednou se vymrštil a dostal strážného, který se k němu neopatrně přiblížil. Zaťal mu drápy do hrdla a potom zcepeněl.
Stráže, celé pobledlé, jen s potížemi od sebe obě mrtvoly oddělily.
Ray se zatím v poklidu vrátil k ostatním vězňům. Zrzouna už někam odnesli a zbylí strážní se spíš zajímali o dění na tribuně.
Potom do místnosti vpadli další ozbrojení muži a hrubě zahnali zajatce do cely.
"Máme všechny důkazy," řekl Mark, "takže v noci můžeme utéct. Ale nevím, co s nimi," ukázal bradou na ostatní vězně. "Jakmile Malden zjistí, že jsem uprchli, nejspíš je zlikviduje, aby po sobě nezanechal důkazy."
"Moje nahrávky jsou dostatečný důkaz," poznamenal Ray.
"Jenže to je nespasí."

6

Stephan Malden si sedl za stůl s kontrolními monitory. Císařskou tógu už vyměnil za stříbřitou kombinézu. Jeho tvář, jindy profesionálně usměvavá a vlídná, byla zachmuřená. Přežvykoval drahý doutník, ale ani ten jej neuklidnil.
Do místnosti vešel Karl, který se už rovněž převlékl.
"Tak co, Karle, Jaká je bilance?"
"Velice špatná, pane Maldene. Čtyři mrtví, z toho jeden strážný a devatenáct raněných. Zdravotní roboti tvrdí, že tři z nich se nedožijí rána. Jsou buď podupaní, nebo je zasáhly lasery."
Velký šéf zaskřípal zuby. "Šest mrtvých z nejbohatších lidí Unie? To nás čeká pěkný skandál. Co s tím?"
Karl Trenton vytáhl z aktovky jakýsi papír. "Už jsem připravil komuniké pro tisk. Turistická výprava tragicky zahynula při nehodě vrtulníku. Selhalo řízení a stroj narazil do hory."
"A co ostatní svědci?"
"Budou mlčet, protože žádný z nich nemá zájem na tom, aby se svět dozvěděl o jejich sadistických sklonech. To by z toho pak byl ještě větší skandál a jejich moc by se zhroutila jako domeček z karet."
Malden se na okamžik zamyslel a posléze se mu tvář rozjasnila. "Máš pravdu. A kdyby si někdo z nich chtěl hrát na chytráka, máme dost materiálu, abychom ho umlčeli. Ale zpočátku na ně musíme dát pozor. Po několika dnech už bude pozdě a pojedou v tom s námi."
"Už jsem vydal příslušné rozkazy, pane Maldene. Navíc jsem na večer připravil pravé římské orgie. Dostanou pití co hrdlo ráčí a toho ostatního taky."
"Díky, Karle!" Malden se spokojeně nadechl. "Co bych si bez tebe počal? Za tento měsíc dostaneš samosebou dvojnásobek."

Karl Trenton se pousmál.
"Ale jak se takový malér vůbec mohl stát?" uvažoval Malden. "Počítače přece tvrdily, že třímetrové hrazení bohatě stačí..."
"Podle mě," řekl Karl, "v tom byl nějaký zásah zvenčí. Poněkud mě to znepokojuje."
"Co jako?"
Trenton na okamžik zavřel oči, jako by si chtěl srovnat myšlenky. "Ta nehoda mi byla taky nepochopitelná. Podíval jsem se proto do počítače a ten mi znovu potvrdil, že tři metry jsou až dost. Proto jsem si přehrál záznam všech zápasů, zvláště pak ty snímané polarizační kamerou."
"No a?" vyštěkl netrpělivě Malden.
"Marcus byl chráněný silovým polem a ten Ray je pro změnu android! To dá rozum. Člověk nevykopne gritexe přes hrazení."
Malden se zachvěl, jako by seděl v elektrickém křesle.
"A to znamená co?" zařval.
"Marcus nemůže být nikdo jiný než policejní agent nebo někdo od SDPP," odpovídal Karl jako vzorný žáček u tabule. "Spíš to druhé, protože jedině Služba má takové androidy."
Malden vzteky překousl doutník.
"Jsi si tím jistý?"
"Ano. Stačí se podívat na nahrávky," ohradil se dotčeně Karl.
Malden si otřel zpocené čelo. "Ale proč by sem posílali Vesmírnou policii?"
Karl se sebevědomě usmál. "Myslím, že je to jen nešťastná náhoda. Služba pro dohled nad primitivními planetami pravidelně vysílá své agenty, aby sledovali vývoj domorodců. Zamíchají se mezi ně a nesmějí vzbudit pozornost. Možná je chytili současně s těmi ostatními a Xénos, který tohle pochopitelně nemohl tušit, mi je prodal."
"S takovým androidem mohli pohodlně utéct," namítl Malden.
"Ovšem. Jenže když ten agent narazil na pozemšťany, probudila se v něm zcela zákonitě zvědavost. Však víte, jak jsou hákliví na ten jejich zákon o nevměšování."
"Myslíš, že už podal zprávu výš?"
"To rozhodně ne. Od chvíle, kdy nastoupil na moji loď se v žádném případě nemohl dostat ke spaciálnímu vysílači."
Malden si nervózně zapálil nový doutník. Proč tedy vyvolal ten dnešní incident? Vždyť musel vědět, že to bude stát životy."
Trenton pokrčil rameny. "Buď si chtěl otestovat naše bezpečnostní zařízení, nebo získat čas. To druhé mi připadá pravděpodobnější. Dnes v noci se určitě pokusí dostat na astroport."
Malden vyskočil a udeřil pěstí do stolu. "Musíme ho okamžitě zneškodnit. Vezmi si lidí kolik chceš, a hned ho sem přiveď."
Karl Trenton se však ani nehnul. Seděl dál a vrtěl hlavou.
"Máme ještě čas. Posílil jsem ostrahu astroportu a nikdo bez vašeho svolení neodstartuje. Problém je spíš likvidace toho Marka. Ani celá naše policie by to nesvedla. Má opasek se silovým polem, takže mu lehké zbraně neublíží. A navíc jsem slyšel, že androidi SDPP jsou silně vyzbrojeni. Například v levé ruce mají dezintegrátor. Když se na ty dva vrhneme, rozpoutáme bitku, z níž s největší pravděpodobností nevyjdeme jako vítězové. A navíc si toho někdo všimne. Máme tady ještě tisíce obyčejných turistů, které nepřinutíme k mlčení jako tu vaši stovku sadomasochistických cvoků."
Velký šéf se na svého spolupracovníka zachmuřeně podíval. "Co tedy navrhuješ?"
Karl předstíral, že přemýšlí. "Na toho androida potřebujeme bojové roboty."
Ale ty má jedině galaktická armáda," namítl Malden.
Trenton pomalu potřásl hlavu a usmál se. "Dobře vím, že inženýr Sandorf vám dva zkonstruoval. Je to vynikající odborník a rád bych viděl výsledky jeho práce."
Zavládlo dlouhé ticho, rušené pouze tichým praskáním doutníku, který Malden otáčel v prstech.
"Máš pravdu jako vždycky," zabručel nakonec velký šéf. "Seber ty dva roboty a zaveď toho Marka do pavilonu KZ. Můžeme je pozorovat televizí. A protože se pavilon nepoužívá, nikoho nepřekvapí, že pak bude částečně v troskách."

Tentokrát už Trenton vstal. Došel ke dveřím, ale zastavila ho Maldenova kletba. Otočil se a tázavě na šéfa pohlédl.
"Jestli jste toho agenta sebrali na Gerově, musela tam někde zůstat jeho loď."
Trenton přikývl. "Proto jsem taky poslal kapitána Baxtera, aby ji zničil. Když budeme mít jen trochu štěstí, SDPP si bude myslet, že agent zahynul při srážce se meteoritem. Nebudou to ani vyšetřovat, takže se nedostanou na stopu Venusie."
"Skvělá práce, Karle," ušklíbl se Malden. "Nikdy na nic nezapomeneš."
Když Trenton odešel, velký šéf se začal zaobírat už méně pochmurnými myšlenkami.
7
Gladiátory probudilo prudké světlo. Dveře cely zavrzaly a vešli dva bojoví roboti. Byly to ovoidy pohybující se pomocí antigravu. Měli šest končetin a nahoře se jim ježilo několik antén. První robot kovový hlasem rozkázal:
"Marku, Rayi, vstávat! Půjdete s námi."
Marka to překvapilo i zneklidnilo, ale nezbývalo mu než poslechnout. Roboti se už dali do pohybu, první šel vpředu a druhý na konci a dohlížel na vězně. Na útěk nebylo ani pomyšlení.
Zakrátko vyšli z budovy a prošli částí parku, kde se k obloze tyčily vysoké pokroucené stromy. Občas museli kvůli větvím sklonit hlavu.
"Bylo by tady jako v ráji," povzdychl si Mark.
Po čtvrthodině došli k jakési přízemní budově. Roboti je zavřeli do místnosti, v níž byl pouze monitor, který se při jejich příchodu rozsvítil. Na něm se ukázal Malden.
"Dobrý dne, vážený špione," řekl galakticky a ironicky dodal: "Nehrajte to na mě. Dobře vím, že galakticky umíte. Rád bych se vás zeptal na pár věcí a doufám, že mi odpovíte. Ale nejdřív několik bezpečnostních opatření. Odepněte si opasek, nebo nařídím robotům, aby vypálili z těžkých dezintegrátorů.
Mark se telepaticky spojil s Rayem, který mu lítostivě a zároveň s trochou ironie odpověděl: "Ty hromady plechu jsou bez jakékoli inteligence. Bohužel disponují padesátkrát větší silou než já. Cestu jsem si je prostudoval a zjistil jsem že jsou to stroje, které mívá jen armáda. Ani tvé silové pole nevydrží déle než tři vteřiny. A to ani nemusí použít silný laser. Aspoň teď bys měl poslechnout."
Markovi nezbývalo nic jiného než si opasek odepnout a spustit ho na zem.
"Dobře," pochválil ho Malden. "Jste mnohem inteligentnější, než jsem čekal. Máte tudíž nadějí přežít... Tedy aspoň ještě několik hodin," zasmál se. Potom opět zvážněl. "Kdo jste a ze které služby?"
Mark horečně uvažoval. Musí najít nějakou věrohodnou výmluvu.
Jsem kapitán Stone ze Služby pro dohled nad primitivními planetami, toho času na pozorování Gerovy. Zjistil jsem, že jste porušili zákon o nevměšování a upozorňuji vás, že o tom musím vyrozumět své nadřízené."
Malden se uklidnil, protože tato informace plně potvrzovala Karlovy domněnky.
"To je hezké, ale musel byste mít k tomu příležitost," zasmál se. "Řekl bych, že tím jsem skončili. Vlastně ještě něco! Androida už nepotřebujete."
Jeden robot spustil laser a uťal Rayovi levou ruku těsně u ramene. Potom vyšlehly další záblesky a zbavily androida nohou. Ray těžce dopadl na podlahu.
"Sbohem, Marku. Upřímně ti přeju, aby ses z toho nějak dostal."
Markovi se zalily oči slzami. Psychický kontakt ochaboval, až zmizel úplně. Mark se otočil k obrazovce, na níž se spokojeně šklebil Malden.
"Když máte tu možnost," zařval, "tak zabijte i mě a zabijte mě rychle, protože vám přísahám, že dokud ve mně bude aspoň trochu života, udělám všechno pro to, abyste za své zločiny pykal."
Malden se rozesmál na celé kolo. "Nemějte strach, dlouho čekat nebudete. Mohl bych robotům říct, aby vás rovnou popravili, ale myslím, že jste pro mě ještě použitelný. Zítra si to v aréně rozdáte s medvědem z Regulu. Jistě dobře víte, jak nádherně dovedou rvát maso z těla. Jsou to opravdoví labužníci a milují čerstvé masíčko, takže své oběti dorážejí až po několika hodinách - teprve když si na nich pochutnají."
Tohle Mark věděl a otřásl se hrůzou.
"A taky se může stát," dodal Malden zlomyslně, "že se vám zapomene dát meč. Tím neupadnete v

pokušení vzít si život sám a připravit diváky o strhující podívanou." Velký šéf křikl: "A jedničko, doveď ho zase do cely!"
Mark se nehýbal. Jedno robotovo chapadlo vyjelo a sevřelo mu pravou paži. Stroj se dal do pohybu a táhl ho za sebou.
Malden zatím vypnul spojení a obrátil se k Trentonovi.
"Dej sebrat zbytky toho androida a přenes je do Sandorfovy dílny. Ať z něj vytáhne paměťové krystaly a zjistí, co všechno v nich má. Tím se přesvědčíme, jestli nás ten agent nějak nepřevezl."
V té chvíli se ozval interfon. "Pane Maldene," řekla sekretářka, "slečna Swensonová si vás přeje vidět."
"Ať jde dál, pro ni jsem tady vždycky."
Do pracovny vešla elegantní bruneta. Malden vstal a nabídl jí křeslo.
"Drahá přítelkyně, co byste si dala k pití? Mám tady skvělého Williama Lawsona, učiněný zázrak."
Elsa Swensonová však zavrtěla hlavou.
"Jak to, že nejste na dnešním banketu?" podivil se Malden.
"Na chvilku jsem tam byla a myslela jsem, že se unudím k smrti. Nechci vás naštvat, drahý Stephane, ale ta vaše orgie je učiněné břídilství. Já chci serióznější zábavu."
Malden dobře znal choutky této nové a nadmíru bohaté klientky. Usmála se. "A přála byste si tedy co?"
"Toho Marka, co porazil onoho údajně neporazitelného gladiátora. Ráda bych, aby se mi plazil u nohou."
"Je to skvělý bojovník a mohl by se nám ještě postarat o pěknou podívanou," namítl Malden. "Až ho pustíte, nebude už k ničemu. Vyždímáte o jako hadr."
Hnědovláska jen ledabyle mávla rukou. "No a co? Dáte ho sežrat lvům. V těch zápasech stejně nemá šanci. Je jedno, v jaké bude stavu, výsledek bude stejný." Všimla si, jak Malden váhá, a dodala: "Zaplatím dvojnásobek."
Malden předstíral, že váhá ještě víc, ale nakonec změkl: "Vašim argumentům nelze odolat, má drahá."
Elsa Swensonová se zvedla z křesla. "Když jsem se tedy dohodli, ať je v jedenáct hodin v mém apartmá."
Když se za ní zavřely dveře, Malden si zapálil doutník a blaženě se usmíval.
"Vždycky jsem chtěl kontrolovat největší jmění v Unii," vzdychl si. "Venusie není špatná, ale impérium té Swensonky je mnohem lepší."
"Není nebezpečné, když se ti dva setkají?" nadhodil Trenton.
"Musíme to risknout. Možná bychom ji mohli vydírat nahrávkami s úpěním primitivů, které jsme kvůli ní mučili. Ale film, na kterém týrá agenta Služby, bude mnohem lepší. Takovou šanci si nesmíme nechat uniknout."
"Ale co když jí ten Stone řekne, co je zač?"
"S Elsou nebude mít čas. Steve na ně navíc jako obyčejně dohlédne."
Karla to patrně zcela nepřesvědčilo. "A co když se Swensonová toho Stonea zastane?"
Maldenovi nebezpečně blýsklo v očích. "V tom případě se hodí vaše komuniké pro tisk. Bude v něm však jeden malý omyl. Místo šesti jich v tom vrtulníku zahyne sedm."
"Pak by to šlo," souhlasil Trenton.
Malden nalil skotskou do dvou sklenek a jednu podal Karlovi.
"Ať nám to vyjde," řekl a připil mu. "Ujišťuju tě, že ti to nezapomenu. Pro začátek bys mohl převzít Venusii. Až budu v čele jejího impéria, budu potřebovat po boku někoho, jako jsi ty."
Pili mlčky. Každý se zaobíral vlastními myšlenkami.
"Postarej se o ty paměťové krystaly," připomněl po chvíli Malden. "Řeknu Stevovi, co od něj očekávám, a pak dám odvést Stonea ke Swensonové."
Karl vyšel z budovy a nastoupil do služebního vozidla. V mžiku byl u nepoužívané budovy. Bojový robot stále ještě stál nad Rayovými pozůstatky. Trenton se na ně chvíli díval a potom zamumlal: "Opatrnosti nikdy nezbývá."
Otevřel dvířka na levé straně Rayovy hrudi a vypnul ho. "Teď už se nemusíme ničeho bát," usmál se spokojeně.
Robot sebral části Raye a přenesl je do vozu. Trenton zatím přivolal ještě A 1. "Vy dva se vraťte do úkrytu a ani se odtamtud nehněte."

Karl velice rád poroučel bojovým robotům, dávalo mu to opojný pocit moci.
"Je ještě brzy," zabručel si, protože věděl, že Malden může kontrolovat pohyby všech svých robotů a že pouze on má zařízení, díky němuž poslouchají jen jeho.
Nastartoval a zajel do podzemního hangáru.
U pracovního stolu stál vysoký hubený chlápek s orlím nosem a ježatými vlasy. Momentálně se skláněl nad hrudní košem něčeho, co vypadalo na docela půvabnou dívku. V hrudi měla neskutečnou změť elektronických obvodů.
"Borisi, nesu ti androida. Šéf chce, aby ses mu podíval na paměť a nahrál ji."
Inženýr s Trentonem vynesli tělo z vozu a položili je na pracovní stůl.
"To je škoda, zničit takový krásný stroj," povzdychl si Boris Sandorf. "mám strach, že má narušenou i paměť."
"Snaž se. Pan Malden čeká na informace už zítra."
"Vyřiď šéfovi, že když to půjde, tak je dostane. Budu na něm dělat klidně celou noc, ale nejdřív musím dodělat tuhle holku. Na orgií docházejí otrokyně."
"To je tvoje věc, ale nezapomeň, že pan Malden čeká velice nerad."
"Nezdržuj mě." Inženýr se vrátil ke stolu a pustil se do práce. Za pár minut se narovnal a spokojeně se usmál. "Myslím, že je to hotové."
Zapnul kontakt a ozval se žalostný dívčí hlas: "Milost, pane, milost! Udělám všechno, co budete chtít, jenom mě už nebičujte!"
Inženýr i odfrkl a znechuceně potřásl hlavu. Pak mávl rukou. "Jestli to těm cvoků dělá radost, proč ne?"
Rychle dokončil práci, spojil poslední kontakt a nařídil androidce: "Jdi do bloku C a nezapomeň si vzít tuniku."
Androidka ladně vstala, oblékla se a opustila dílnu.
Inženýr se sklonil nad Rayem.
"Taková řezničina! Z něho už nedostanu nic."
Ujistil se, že generátor je vypnutý, a potom vytáhl malý plazmomet. Už se skláněl nad Rayovým trupem, že odřízne jeden panel, když vtom se stalo něco naprosto nečekaného a překvapivého. Rayova paže, jediná končetina, která mu zbývala, se náhle zvedla.
Sandorf si v první chvíli myslel, že ho šálí zrak. Chtěl ustoupit, ale bylo už pozdě. Androidova ruka ho popadla za hrdlo a stiskla. Inženýr se marně snažil vyprostit. Nakonec ho opustily síly a mozek zbavený přísunu kyslíku se zakalil. Ještě několikrát mu zaškubaly nohy a potom se zhroutil k zemi.
8
Když se Mark vrátil do cely, svalil se na lůžko a zakryl si tvář rukama. Nechtělo se mu věřit, že Ray už není. Neubránil se několika vzlykům. Vtom se ho lehce dotkla čísi ruka. Zvedl hlavu.
"Co se stalo, Marku?" zeptal se Alcis.
"Právě jsem přišel o nejlepšího přítele."
"Vím, jak ti je," řekl princ vážným hlasem. "Ale ostatní přátelé ti zůstali věrní. Vyplač se, uleví se ti. Potom budeme přemýšlet o pomstě."
"Děkuji, princi."
Alcis se usmál. "Ten titul mi připadá v těchto místech směšný. Tuším, že toho víš mnohem víc než my všichni dohromady. Dneska odpoledne jsi nás zachránil."
Mark chtěl něco namítnout, ale Alcis mávl rukou a pokračoval: "O rozum jsem ještě nepřišel Favosova pověst se dostala až do Thenosu. A když ses přihlásil do souboje s ním jako první, zachránil jsi jeden náš život. My bychom jej nikdy neporazili. A potom jsi mě varoval před tou úskočnou šelmou. Co myslíš, že bude zítra?"
Mark jen pokrčil rameny. "Určitě nás čeká zápas s dalšími šelmami, protože nepředpokládám, že by se tvoji lidé pobíjeli navzájem pro něčí potěšení."
"Mám stejný názor. Uvažoval jsem taky o tom, že bychom mohli přepadnou stráže."
"Mají nebezpečné zbraně."
"Lepší umřít v boji než ve spárech nějakých potvor."
"Díky, Alcisi. Je to jediné východisko hodné muže."

Přerušilo je zavrzání dveří. Na prahu stanul zrzavec a za ním asi šest strážných. Chlápek měl už nový chrup. Zuby mu před pár hodinami nasadil robot lékař, ale obličej mu ještě nespravil.
"Marku, ke mně," zavrčel.
Mark ho poslechl. Vystrčili ho na chodbu, hnali ven a hodili do dodávky. Zrzavec mu ještě nasadil magnetická pouta a zabouchl za ní dvířka.
"Fajn, Steve. Můžeš jet!"
Za necelých deset minut zastavili na podzemním parkovišti.
Steve, urostlý plavovlasý muž s kulatým obličejem, svíral v ruce pistoli. Hlavní Markovi naznačil, aby vylezl.
Vstoupili do antigravitační šachty, která je bleskově vynesla do předvoleného podlaží. Steve zazvonil u jedněch dveří.
"Tady je vaše zásilka, slečno Swensonová."
Žena podala Stevovi černý obojek s širokou kovovou psí známkou.
"Děkuji, Steve. Nejdřív mu nasaď tohle a potom mu sundej pouta."
Steve nasadil Markovi obojek s kovovou destičkou na šíji. Potom jej zbavil pout.
"Dobrou noc, slečno Swensonová," pozdravil na odchodu. "Až skončíte, dejte mi vědět jako obyčejně. Přijdu si pro něj."
Zavřel dveře a rychle přešel do studia v posledním patře. Zapnul několik spínačů a na obrazovce se mu okamžitě ukázal pokoj Elsy Swensonové. Vyladil obraz a zvuk a zapnul nahrávání. Potom si nalil skleničku a svalil se do křesla.
"Pořád jedno a to samý," zavrčel. "Nuda!"
Pustil si druhou obrazovku a v menu si vybral film. Za pět minut byl už zcela pohroužený do vzrušujícího příběhu statného, přírodou neobyčejně obdařeného muže a tří mladičkých a okouzlujících stvoření.
?????
Mark mezitím pozoroval onu ženu. Byla štíhlá, vysoká, její tvář měla pravidelné rysy. Zelené oči byly trochu šikmé. Takhle zelené oči ještě neviděl. Na sobě měla zlatavou kombinézu, která zdůrazňovala její příjemné tvary, pěkně vyvinutá ňadra a ploché bříško. Určitě jí ještě nebylo třicet, hádal.
Potom pohledem rychle přelétl místnost. Byla zařízená pohodlně, účelně, i když trochu neosobně. V jednom rohu stropu, nedaleko osvětlení, si hned všiml lesklého bodu, který nemohl být ničím jiným než objektivem kamery.
Jsme pod dohledem, ušklíbl se. Teď už chápu, proč mi sundali pouta. Ale odtamtud nemůže kamera zabrat všechno. Musím najít nějaký slepý úhel.
Na další úvahy už neměl čas. Žena popadla dálkový ovladač a vyštěkla: "Na kolena! Takhle chci vidět všechny chlapy, zvláště ty, co se považují za hrdiny." Mark se na ni tázavě podíval, a tak dodala: "Vím, že galakticky neumíš, ale stejně musíš poslechnout." Stiskla tlačítko a labužnicky se usmála.
Mark pocítil prudkou bolest, která vycházela z kovové destičky na šíji. Vystřelovala po celém těle a zabodávala se až do mozku. Neubránil se bolestnému výkřiku. Bolest přestala stejně rychle, jako začala.
"Povídala jsem na kolena," zopakovala Elsa a panovačně ukázala na podlahu.
Mark zareagoval příliš pozdě. Bolest se rázem vrátila, nesnesitelná, pekelná, jako by nikdy neměla ustat. Nakonec se podvolil.
Muka opět přestala. Mark se chvěl po celém těle a pot z něj lil. Elsa Swensonová otevřela zásuvku a z ní vytáhla dlouhý bič.
"Na primitivy nejlépe zabírají staré dobré metody."
Švihla a zasáhla Marka do zad právě v okamžiku, kdy už chtěl vstát. Rána následovala za ránou a Markovi naskakovaly na zádech rudé pruhy.
Oči jí jen zářily. "Vy muži jste horší než zvířata!" křičela. "No tak plaz se, olizuj podlahu, kořse mi!"
Mark ztratil jakýkoliv pojem o čase. Rány bičem se střídaly se zášlehy té druhé bolesti. Připadalo mu, že není nic jiného než uzlíček ran. Potom ho zahalila červená mlha a propadl se do milosrdné nicoty.
Když se probral, ze všeho nejdřív cítil, jak ho příšerně pálí záda. Otevřel oči a viděl svou trýznitelku, jak sedí pohodlně rozvalená v křesle - a přesně v mrtvém úhlu. Popíjela nějaký jantarový nápoj.
"Tak ses konečně probudil," posmívala se mu. "Já mám času dost. Musíš se zotavit na další kolo.

Nechci, abys mi omdlíval příliš rychle, kazí mi to potěšení. Jestli se chceš vzpružit, bar je tamhle v rohu."
Mark se pokusil vstát, ale se zaúpěním opět klesl na zem.
"A tohle si myslí, kdovíjaký není bojovník," zívla si Elsa. "Počkej, co přijde dál. Teprve potom se ukáže, co v tobě je."
Chvíli ležel nehnutě. Všiml si, že ta ženská pořád svírá v ruce ovladač a že každou chvíli může stisknout tlačítko.
Zmocnila se ho ukrutná nenávist, taková nenávist, že neponechávala místo žádnému jinému citu, a právě ta mu dodala sil, aby konečně vstal, doploužil se k baru a náhodně popadl první láhev, která mu přišla pod ruku. Napil se přímo z ní.
"Jsi prase. Pij rychle, už se nemůžu dočkat, až budeme pokračovat," řekla Elsa Swensonová. "Škoda, že mi nerozumíš."
Z alkoholu se mu zatočila hlava. A vtom mu poskočilo srdce. Nedaleko lahví, jen pár centimetrů od nich, byl bič, který si tam zapomněla. Tohle je moje poslední šance, uvědomil si. Musím ji využít.
Několikrát se nadechl, hodně zhluboka, aby si okysličil svaly. Kradmo mrkl na Swensonovou a zjistil, že upřeně zírá do skleničky, jako by o něčem přemýšlela.
Celou svou pozornost soustředil na těch několik jednoduchých pohybů, jež musel provést, a modlil se k nebesům, aby bolavé svaly ten úkol zvládly.
Teď, řekl si.
Prudce mrštil lahví na druhý konec místnosti, kde se roztříštila o stěnu. Elsa Swensonová se instinktivně podívala tím směrem. V té chvíli se zmocnil biče a vrhl se na ni. Bič zasvištěl a obtočil se jí kolem zápěstí. Bolestí a leknutím povolila stisk a ovladač spadl na zem. Ono tiché cvaknutí o podlahu znělo Markovi jako ta nejlíbeznější hudba.
Elsa užuž otvírala ústa, ale Mark ji prudce udeřil pěstí do žaludku a vyrazil jí dech. Hned nato jí obtočil bič kolem hrdla a přitáhl jej. Neodvažovala se ani pohnout.
"Jestli mě neposlechnete, je po vás," sykl jí do ucha, a aby dokázal, že to myslí smrtelně vážně, zesílil stisk. Elsa zamžikala víčky a dala mu tak najevo, že souhlasí.
"Sundejte mi ten obojek," přikázal jí.
Třesoucí se rukou ho poslechla. Mark si vydechl úlevou.
"A teď si ho dejte kolem krku vy."
Když poslechla, sebral ze země ovladač. Teď ji měl ve své moci. Odvinul jí bič z krku. Zůstal jí po něm rudý pruh.
"Nyní budete poslouchat vy mě."
Slečna Swensonová měla zřejmě nervy z ocele, protože navzdory své situaci odpověděla: "Nikdy se nepodvolím žádnému muži. A tohle si vypijete. Až s vámi skončím, nebudou mít na vás chuť ani ta zvířata."
Mark klidně stiskl tlačítko. Něžné tělo se zazmítalo a výkřiku zabránila pouze ruka přitisknutá k ústům. Výboj byl sice kratičký, ale mladé ženě naskočil na čele pot.
"To je hrůza," vydechla. "Nikdy bych netušila, že..."
Mark ji přerušil. "Zavoláte Steva, jak jste se dohodli. Ale pozor! Jestli pojme sebemenší podezření, zemřete velice nepříjemně a já budu mít před svou smrtí pocit, že jsem udělal něco užitečného."
Elsa poslušně vstala a přistoupila k interfonu na stěně. Mark ji napjatě sledoval.
"Steve, už můžete. Skončila jsem," řekla znuděně.
"Dobře, slečno. Hned jsem u vás."
Mark jí ukázal, aby si sedla do křesla, a potom se přitiskl ke stěně u dveří. Za necelou minutu zazněl zvonek.
"Jděte otevřít," řekl jí tiše.
Váhala, ale když viděla, jak Mark netrpělivě poťukává palcem o ovladač, vykročila ke dveřím.
"Dneska jste to skončila nějak rychle," usmíval se Steve. "Kde ho máte?"
Byla to jeho poslední slova. Dostal ránu do zátylku a skácel se k zemi. Mark rychle zavřel dveře a zmocnil se jeho pistole. Teď už věděl, že svou kůži neprodá lacino.
V prvním popudu chtěl rovnou odejít, aby unikl kameře. Jen zázrakem ještě nevyvolala poplach. Patrně

měla jen nahrávat...
Chystal se už otevřít dveře a teprve pak si uvědomil, že je prakticky nahý. Měl na sobě jen ty krátké kalhoty z Gerovy. V nich by byl hned nápadný.
Elsa dál nehnutě stála uprostřed místnosti a nevěřícně hleděla na Steva.
"Svlékněte ho," přikázal jí Mark.
Pohoršeně sebou trhla.
"Žádné diskuse. Už nejste na té správné straně plotu."
Sklonila se tedy k němu a teprve teď jí došlo, že je mrtvý. "Vy jste ho zabil!" vykřikla.
"Ovšem. A co jste čekala?"
"Ale na to jste neměl právo. Steve byl pozemšťan, člověk!"
"Zatímco já jsem jenom zvíře. Rozumím. Tak si pospěšte."
Zasunul si pistoli za pás spodků, pomohl Else Swensonové stáhnout ze Steva kombinézu a potom se oblékl, aniž přitom pustil černý ovladač z ruky.
Když se zapínal, ulevilo se mu. Styk tkaniny s bolavými zády nebyl sice nejpříjemnější, ale takhle se aspoň cítil jako pozemšťan. Přitáhl si Elsu k sobě.
"Lituji," řekl, "ale budete mi dělat něco na způsob štítu. Kdyby někoho z vašich přátel napadlo zahrát si na vojáčky, odnesete si to vy."
Prošli chodbou k antigravitační šachtě. Za deset vteřin už byli v podzemní garáži. Zdála se prázdná.
Mark si zrovna vybíral vůz, když prostor ozářily reflektory. Rychle zatáhl Elsu za pilíř.
Nedaleko nich zastavil trans, plošina s plastikovou koulí a s antigravitačním pohonem, a z něj vystoupil onen muž s prasečím obličejem. Bohužel - pro něj - se podíval špatným směrem a spatřil je.
"Dobrý večer, slečno Swensonová," zažvatlal opile. "Neviděl jsem vás na večírku. Byl perfektní. Stephan nám musel vynahradit to odpolední vzrůšo. Mám dost a jdu si lehnout."
Podíval se na Marka. "Vašeho společníka neznám, ale hrozně se podobá tomu gladiá..." Větu už nedokončil a zhroutil se k zemi, protože ho mezi oči zasáhl rudý paprsek.
Mark zděšenou Elsu popostrčil hlavní k transu. "Sedněte si k řízení," poručil jí suše. "K aréně!"
Elsa poslušně nastartovala a celá se třásla. "Proč? Proč jste zabil Johna Estebana?"
"Jeho smůla, že mě poznal. Způsobil by poplach, a já potřebuju ještě trochu času."
"Ale je to majitel jediné továrny na jídelní automaty!"
"V tom případě měl v té továrně zůstat a dohlídnout na to, by z těch automatů lezlo něco kloudného k žrádlu," opáčil Mark.
9
Cestou potkávali jen málo vozů. Silnice byla prakticky prázdná. Najednou se Elsa zeptala, jako by náhle procitla ze snu:
"Jak to, že mluvíte tak dobře galakticky?"
"To zvláštní, že jste si to uvědomila teprve teď. Mluvím tím jazykem určitě déle než vy. Před třiceti pěti lety jsem se narodil kousek od New Yorku."
Vydechla překvapením. "To... to není možné! Vy přece nejste pozemšťan!"
"Jmenuju se Mark Stone a jsem kapitán SDPP, dočasně převelený k Vesmírné policii," odpověděl kousavě.
"Proč jste mi to neřekl dřív?"
"Protože jsem si myslel, že to víte od svého přítele Maldena."
"Cože? Stephan o tom věděl?"
"Odhalil mě před tím vaším večírkem, ale nevím jak. A když jsem u vás zpozoroval objektiv kamery, pochopil jsem, proč mě předhodil vaším podivným rozmarům."
"To snad ne! Stephan že si mě dovolil filmovat?"
Mark se pousmál. "Patrně se zajímal o pikantní výjevy. A dnešní pásek má cenu menšího jmění."
"Na takové hnusné vydírání bych nikdy nepřistoupila."
"To není zas tak jisté," nesouhlasil Mark. "Kdyby ten film předal policii, nepochybně byste měla vážné nepříjemnosti. Nemyslím, že by se generálu Khovovi a admirálu Neumanovi líbilo, jak se zachází s jejich agentem. Věřím, že máte peněz jako železa, ale nekoupila byste si je za ně. Admirál Neuman má pověst,

že nekompromisně stojí za svými lidmi. A kdyby oficiální prostředky selhaly, dostal by vás jinak."
"Co tím chcete říct?"
"Občas dojde k nějaké té dopravní nehodě. Sice zřídka, ale stává se to."
"Ale já nevěděla, že jste pozemšťan!"
"To je směšná výmluva. Těžko byste to dokazovala."
Elsa Swensonová se zamyslela. "A proč tedy nejedete rovnou na astroport a neuvědomíte své nadřízené?"
Mark se hořce zasmál. "Vy si myslíte že mě tam pustí jen tak? Malden se o to jistě postaral. Dokud jste mým rukojmím, můžu jen prostě doufat, že v touze po zisku upustí od jiných metod. Má totiž dva bojové roboty, kterým lze těžko čelit."
"Ale to je přece zakázané."
"Kdy už konečně pochopíte, že váš přítel Malden má do gentlemana hodně daleko a vysmívá se zákonům? Už jen kvůli těm vašim zábavičkám překročil řadu galaktických zákonů. Ale to přece musíte vědět i vy sama."
"Máte pravdu," vzdychla si. "věděla jsem to, ale radši jsem na to nemyslela. Nikdo z nás si to sobecky nepřipouštěl." Náhle změnila téma. "Co chcete udělat?"
"Ze všeho nejdřív osvobodím své druhy?"
"Proč vám tolik záleží na životě několika divochů?" zeptala se opovržlivě.
"Jsou to stateční lidé, pro které slovo přátelství není jen prázdným pojmem. I když své šance na přežití odhaduju tak jedna ke sto tisícům, nechci je v tom nechat."
"A co budete dělat potom?"
"Rozběhneme se po městě a získáme co největší počet rukojmí. Vyvoláme takový skandál, že bude muset zasáhnout policie."
"To je šílenství," vydechla.
"Víte snad o jiném řešení?"
Zmateně potřásla hlavou.
"Jediné, co si ještě přeju, je uškrtit Maldena," pokračoval Mark, když si vzpomněl na Raye. "A potom klidně umřu."
"To se vám zřejmě podaří jen těžko. Bydlí v opravdové pevnosti."
"A co když z ní bude muset vylézt?"
Trans zastavil před čtvercovou budovou u arény. Mark vystoupil a za sebou vytáhl Elsu. Před velkými opancéřovanými dveřmi na okamžik zaváhal. Odříznout zámek laserovou pistolí by zabralo moc času. Zašel za trans a nařídil Else Swensonové, aby zavolala interfonem a požádala, aby jí otevřeli.
Elsa několik vteřin váhala, potom stiskla tlačítko. Ozval se jí rozespalý hlas.
"Pusťte mě dovnitř, chci se podívat na gladiátory," řekla.
"Bohužel, slečno Swensonová, ale nemám od pana Maldena žádné instrukce. Musím se s ním spojit."
"Jedu právě od něj," podotkla Elsa svým suchým tónem, jemuž se podvolil snad každý. "Jestli mi nevěříte můžeme mu zavolat společně, ale pospěšte si, už jsem čekala příliš dlouho."
Neviditelný muž zaváhal. Zřejmě dobře znal její náročné choutky a dostal strach. V případě konfliktu dá Malden vždycky za pravdu bohatému zákazníkovi. Dlouho se nerozmýšlel a otevřel.
"Promiňte," pravil a ukázalo se, že je to ten zrzavec, "ale jednal jsem jen podle předpisů."
Mark se na něj vrhl a vrazil mu hlaveň do břicha, až hekl bolestí.
"Kolik tady máš lidí?"
"Čtyři. Jsou na světnicích v patře."
"Doveď mě k cele."
"To nejde! Jsou to nebezpeční divoši!"
Mark se tedy rozmáchl a levicí dal zrzounovi takovou ránu do obličeje, že mu poničil zbrusu nový chrup. Pak na něj namířil pistolí. "Máš dvě vteřiny."
"Pojďte dál," hlesl zrzek.
Sešli po širokém schodišti a dostali se ke známým dveřím.
"Otevři," nařídil Mark.

Zrzek uvolňoval magnetické závory. Náhle se otočil a rozmáchl se obrovskou pěstí. Zasáhl však jen vzduch, neboť Mark prozřetelně o krok ustoupil.
"Blbečku," pravil a stisk spoušť.
Zrzek se s vytřeštěnýma, nevěřícnýma očima popadl za břicho a zvolna se skácel k zemi. Mark tělo odstrčil a otevřel dveře.
Když ho vězňové poznali, propukli v jásot. Mark však hned jejich nadšení zchladil.
"Chtěl jsem vám přinést svobodu, ale obávám se, že z toho nic nebude. Jestli vás někam povedu, tak nejspíš na smrt."
"Hlavní je, příteli," řekl důstojně Alcis, "žes nám dal možnost zemřít se zbraní v ruce. Žádný občan Thenosu nikdy necouvl před hrdou smrtí válečníka."
Jeho slova Elsu Swensonovou hluboce zapůsobila. Něco takového by od primitiva nikdy nečekala.
"Co budeme dělat dál?" zeptal se Alcis.
"Nejdřív se vydáme do prvního patra. Musíme zlikvidovat stráže."
Gladiátoři se rozběhli po přízemí a v jedné místnosti ke své velké radosti našli několik mečů. Mark odemkl jedny dveře a za nimi spatřil na lůžku Favose, který se zotavoval z rány na rameni. Favos se prudce posadil, a když v příchozím poznal Marka, doslova strnul.
"Chceme utéct. Připojíš se k nám?"
Favos pomalu vstal. "Dals mi v aréně život a ten ti teď náleží. Půjdu s tebou." Ukázal na Alcise a Klézia.
"Ale co tomu řeknou oni?"
"Když budeš bojovat po našem boku, jsi vítán," uklidnil ho princ. "Tady máš meč a použij ho, jak je třeba."
Potom vystoupil do patra. Všechno se odehrálo velice rychle a efektivně. Jeden strážný se vzbudil, ale k ničemu dalšímu se už nedostal. Pouze hekl a zůstal ležet s prořízntým hrdlem.
Z druhé světnice vyběhl druhý s pistolí v ruce. Mark ho však zneškodnil, dřív než stačil vystřelit.
Třetí strážný jen vyhlédl, a když zjistil, co se děje, zapadl opět dovnitř a vrhl se k interfonu. Klézius a Favos se opřeli do dveří a vpadli do místnosti i s nimi.
"Poplach!" řval strážný do přístroje. "Poplach! Vězňové se osvobodili..."
Klézius mu rozpoltil hlavu mečem.
Mark zaklel. "Honem pryč. Za pár minut jsou tady."
Stačil ještě sebrat všechny tři pistole. Litoval jen, že v budově nejsou nějaké těžší zbraně. Venku chvíli váhal, jestli má použít trans, ale usoudil, že Malden už dal jistě zablokovat všechny cesty.
"Zmizíme do lesa," rozhodl.
Právě včas! Noc už protínal prudká světla reflektorů a slyšeli vrčení helikoptéry.
Půl hodiny šli ostrým tempem a vyhýbali se osvětleným místům. Potom Mark povolil krátkou přestávku. Na zem kusem dřeva nakreslil hrubý plánek a začal vysvětlovat Alcisovi:
"My jsem tady, město vlevo a astroport vpravo. Obojí je určitě přísně střeženo. Musíme se tedy stáhnout na východ, kde park hraničí s lesem."
Princ kývl hlavou. "A kdy se dáme do boje?"
"Příležitost se nám určitě naskytne velice brzy."
Klézius přiložil prst ke rtům a po chvíli zašeptal: "Někdo jde za námi. Necelých padesát metrů."
"Musíme potichu zmizet," sykl Mark a popadl Elsu za loket.
Neslyšně se ztratili mezi řídkými keři.
Po několika minutách Klézius zašeptal Alcisovi: "Favos už s námi není. Byl vzadu. Zajímalo by mě, co má za lubem."
"Jděte napřed," řekl Mark. "Chvíli tady počkám, třeba se jen opozdil. Klézie, hlídej tu ženu a pomoz jí."
"Zůstanu s tebou," rozhodl Alcis.
Ukryli se za hustý keř. O padesát metrů dál už reflektor osvětloval les.
Objevili se dva policisté v přilbách a s laserovými puškami.
Mark už chtěl Alcisovi naznačit, že se dají opatrně na ústup, když ze stromu seskočil Favos a dopadl na jednoho policistu. Druhý byl tak překvapený, že ho to stálo život. Ani nestačil zvednout pušku a Favos mu přeťal krční tepnu.

V té chvíli gladiátora zasáhl rudý paprsek a obr se svalil na tělo své poslední oběti. Doběhl k němu nadávající policista, který se domníval, že kamarádům ještě pomůže. Umírající Favos v sobě našel tolik sil, že se nadzvedl a vrazil nepříteli meč do břicha. Muž hekl bolestí.
"Ty pušky se nám hodí," zašeptal Mark.
Vyrazil k místu boje, rychle zbraně popadl a celý udýchaný se vrátil k Alcisovi. Kolem nich se už ozývaly výkřiky a výstřely vynervovaných strážných.
"Favosova oběť je na chvíli zdrží," konstatoval smutně Mark. "Ale musíme si pospíšit."
"Zemřel jako hrdina. Nechť ho bohové náležitě uvítají v ráji válečníků," řekl dojatě Alcis.
"Rychle pryč, musíme za našimi."
Dali se do klusu a za deset minut dohnali ostatní. Pochodovali nepřetržitě až do svítání, kdy jim Mark dopřál opět chvíli odpočinku.
Elsa si sedla na vyvrácený strom. Vypadala utahaně a Mark se jí ze slušnosti zeptal, jak se cítí.
"Jsem unavená," postěžovala si. "Takový tělocvik jsem v životě nezažila. A to jsem si myslela, že jsem docela zdatná. Ale vy... Po tom, co jste za dnešek všechno zkusil, nechápu, že se ještě držíte na nohách. Nejste náhodou z plastotitanu?"
"To tedy ne! Taky mě bolí celé tělo, ale nadřízení nás na podobné akce připravují. Dopřávají nám dlouhá a vysilující cvičení."
"Docela bych se něčeho napila."
"Budete muset počkat. Zatím jsem nikde žádný potok neviděl."
"To snad ne!" zděsila se. "Přece si nemyslíte, že budu pít jako nějaké zvíře? Myslela jsem úplně jiné nápoje."
"Bohužel, madam," posmíval se jí Mark, "bar ještě není otevřen."
Kupodivu se rozesmála. "Je vidět, že vůbec neznáte půvaby Venusie."
"Promiňte, ale zatím jsem neměl příležitost jich okusit," odvětil pohodově. "Spíš naopak: co jste tím chtěla naznačit?"
"Jen to, že bohatí rekreanti se touto částí lesa často procházejí, ale nemají rádi, když jsou příliš dlouho bez komfortu civilizace. Proto jsou tu pro ně odpočívadla a u jednoho z nich právě jsme." Ukázala před sebe na pahýl stromu zasaženého bleskem. "Tamhle je ten váš bar."
Na kůře Mark našel kovové tlačítko. Po stisku se otevřela dvířka a za nimi se objevila řada kohoutků a kelímků. Mark do dvou natočil osvěžující kalorický nápoj a zavolal své druhy, aby se také obsloužili.
Elsa se napila. "Nikdy bych neřekla, že budu mít takovou radost z trošky tekutiny."
"Napijte s radši pořádně, protože hned jdeme dál. Když se vyznáte tak dobře na Venusii, měla byste vědět, jak je ten park veliký."
"Dvacet kilometrů," odvětila bez váhání. "Za ním je už skutečný les, kam nikdo nechodí. Jste šílenec!" zvýšila hlas. "Klidně mě zabijte, ale dál s vámi už nejdu. Mám toho dost. Dost!"
Alcis se na ni udiveně podíval a něco řekl.
"Co to povídal?"
"Že ženy mají mlčet, když hovoří bojovníci."
Slečna Swensonová se očividně naštvala a přistoupila blíž k princi.
"Marku, řekněte tomu divochovi, že mi ještě nikdy nikdo nepřikázal, abych mlčela, a že budu mluvit, kdy se mi zachce."
Alcis ji popadl kolem pasu, přehnul si ji přes koleno a plochou stranou meče jí vysázel dvacet ran na pěkně tvarovaný zadeček. Potom ji naprosto negalantně pustil do trávy a opět něco řekl.
"Příště," tlumočil jí Mark s bohorovným klidem, "prý použije ostří meče. Na vašem místě bych ho bral velice vážně. Alcis je princ, a co řekne, to platí."
Elsa vstala a třela si bolavý zadek. Ušklíbla se a zabručela: "To jsou na jeho planetě takoví všichni?"
"Takhle to tam zkrátka chodí," usmál se Mark a pomohl jí vstát.

10

Maldenovi se zdál nadmíru příjemný sen, kterak se díky svému jmění pustil do boje o úřad prezidenta Unie. Probudil ho videofon. Rozsvítil lampičku. Kdo si to dovolil ve čtyři ráno, zrovna když si lehl? Zuřil. Na obrazovce se ukázal Karl Trenton.

"Pane, mám špatné zprávy, ale radši bych vám je sdělil osobně."
"Tak pojď sem," vzdychl Malden. Rychle na sebe hodil kombinézu a přešel do pracovny, de ho už čekal Trenton.
"Co se děje?" zavrčel Malden a dopadl do křesla.
"Ti divoši pobili strážné a utekli."
"To snad ne!" rozčílil se Malden.
Karl však ledovým hlasem pokračoval: "To ještě není všechno. Utekl i Stone a s ním slečna Swensonová. Ta patrně jako rukojmí."
Malden zbrunátněl. "Zavolej mi Steva. Ten je měl na starosti."
"Steve to má už za sebou. Našel jsem ho v jejím apartmá. Má přeražený vaz. Stone pak na útěku zabil Johna Estebana, který se mu asi připletl do cesty. Přidal jsem ho seznam obětí té letecké havárie. Potom ten Mark patrně osvobodil ostatní vězně. Jeden ze strážných nás ještě stačil varovat."
Malden se vzpamatoval a stiskl tlačítko. Na stěně se rozsvítil plán města a okolí.
"Kde jsou?"
Karl ukázal na zalesněnou oblast. "Někde tady. Původně jsem si myslel, že mají namířeno na astroport, a poslal jsem posily tam. Potom však došlo ke střetu v těchto místech. Přišli jsme o tři lidi, ale zůstal tam i jeden gladiátor. Řekl bych, že mají namířeno do pralesa."
"Tím líp, aspoň se jich zbavíme."
"To bych neřekl. Můžou tam klidně několik dní přežít. Až přestaneme být ve střehu, zaútočí znova."
Malden ukousl špičku doutníku. "Odjeď tam a řiď celou operaci. Toho Stonea a divochy zlikviduj a Swensonovou se snaž dostat živou."
Trenton chvíli váhal, pak ukázal na Stoneův opasek. "Můžu si ho vzít? V pralese to bude hodně nebezpečné. A ti divoši se navíc zmocnili tří pušek."
"Ale nebudou s nimi umět zacházet. Ledaže by je použili jako kyje."
"Stone je specialista. Já bych to neriskoval."
Malden nakonec povolil. "Tak si ho vem. Ale potom ho vrátíš, rozumíš?"
Karl se jen ušklíbl, rychle opasek popadl a dal si ho kolem pasu, Šťastný jako kluk, když dostane novou hračku, zapnul silové pole. Ze spony vyšlehl oslepující záblesk. Karl sebou několikrát škubl v křeči a dopadl na koberec. Pracovnou se linu odporný zápach spáleného masa. Nemohl tušit, že než se Mark opasku vzdal, spustil autodestrukční program. Nainstalovala ho do něj SDPP pro případ, že by padl do nepovolených rukou.
Malden si otřel orosené čelo. Před spaním si chtěl opasek vyzkoušet, ale pak byl na to příliš líný. Rozechvělou rukou si zapálil doutník.
"Aspoň mi ještě posloužil. Tejně jsem se ho chtěl zbavit. Začínal být příliš ctižádostivý," zabručel.
Sedl si opět za stůl a stiskl tlačítko. Na obrazovce se objevila tvář kníratého muže.
"Plukovníku Smalwoode," oslovil ho Malden, "máme jisté bezpečnostní problém, který spadá do vaší pravomoci. Divoši nám utekli z arény."
"Pan Trenton mě už informoval. Myslel jsem, že je hned dostanu, ale bohužel jsem při tom přišle o tři muže. A v tom zmatku se jich ještě několik zranilo."
"Mají zkrátka špatný výcvik. Neplatím je přece jen proto, aby žrali a chlastali. Takže nařizuji následující a vy jste za to osobně odpovědný: přehradíte hranici parku a zabráníte jim proniknout do lesa. Do svítání je chci vidět mrtvé a tu ženu na svobodě."
"To nebude lehké," namítl opatrně plukovník.
"Ale je to vaše práce," opáčil Malden. "Nasaďte na to všechny muže. Případně jim slibte nějakou odměnu. A průběžně mě informujte!"
?????
Vycházelo slunce. V houští na pasece se skrýval strážný, kterého tam před dvěma hodinami vysadil vrtulník. Měl za úkol zabránit komukoli v přechodu z parku do pralesa.
S prstem na spoušti náhle zpozorněl. Cosi zapraskalo. Už chtěl stisknout spoušť, ale na poslední chvíli se zarazil. Na paseku vyšel seržant Joe.
"Málem jsem vystřelil," vydechl.

"Tiše, Yvane, to jsem jen já," odpověděl mu seržant. Sedl si na zem, sundal si přilbu a otřel si čelo.
"Co tady děláš?" zeptal se ho Yvan. "Máš být přece na svém místě."
"Čuměl jsem, div jsem si oči nevykoukal a stejně jsem prd viděl," ušklíbl se Joe. "Podle mě je tohle všechno jenom vymyšlená buzerace."
"Jak to myslíš?"
"Panstvo si vymyslelo cvičení pro svou zábavu. Copak by se nějací divoši mohli procházet jen tak po parku? No řekni! Kde by se tady vzali? Vždyť tady žádný domorodci nežijou! Hlídej si klidně dál, ale já si dám šlofíka, když mě vzbudili tak blbě uprostřed noci."
Natáhl se do mechu a zavřel oči. Propadal s do sladké ospalosti, ale vtom zaslechl cosi jako chrčení. Neochotně otevřel oči a posadil se. Jako ve snách spatřil Yvana na zemi, s hrdlem zbroceným krví, pak jakousi postavu jen v bederní roušce.
Žene se přímo na něj! Ještě se zablýskla čepel meče, pak ho cosi udeřilo do žaludku a vnikalo to hlouběji a hlouběji do jeho těla jako nějaký velký projektil. Vyhekl bolestí a s údivem hleděl do tváře divocha, který mu vrážel do břicha meč. Ještě se podivil, kam se celá ta dlouhá čepel poděla, potom se mu zatmělo před očima a už se nedivil vůbec ničemu.
Klézius z něj prudce vytrhl meče, otřel ho o trávu a potom se obrátil ke svým druhům.
"Takže jsme se dostali z parku," prohlásil Alcis. "V lese už budeme bezpečnější."
Mark pokýval hlavou, ale když princ zamířil do lesa, zadržel ho. "Ještě moment. Napadlo mě něco lepšího."
?????
Plukovník Smalwood usedl do křesla, na které mu ukázal Malden doutníkem. Lehce si přejel čelo kapesníkem, protože navzdory klimatizaci byl zpocený jako myš.
"Tak co? Jak jste pokročil?" štěkl na něj Malden.
"Já to nechápu," stěžoval si nešťastný plukovník. "Přesně podle vašich příkazů jsem obsadil hranici parku, každých dvě stě metrů jeden muž s vysílačkou. Když i v poledne byl pořád klid, poslal jsem jednoho důstojníka na inspekci stráží. Našel dva mrtvé. Museli zahynout před dvěma hodinami. Nechápu, jak je mohli tak překvapit..."
"Ti divoši jsou totiž skuteční bojovníci a žádní lenoši. Vaše návrhy?"
Plukovník ukázal na mapu. "Přešli asi v tomto místě. Mají tři hodiny náskok. Jsou tady někde v tomhle sektoru. Navrhuji, bychom provedli výsadky tady, tady a tady a celý sektor obklíčili."
"Tak proč jste to neudělal?" vyjel na něj Malden.
"Chtěl jsem se vyhnout předchozí chybě," řekl opatrně plukovník. "Budeme potřebovat víc lidí."
"Proč?"
"Proti těm uprchlíkům musíme být v přesile. Nezapomeňte, že se už zmocnili pěti pušek."
"Ale vaši lidé zatím zahynuli jenom na rány mečem, ne?"
"To ano, ale nemůžu riskovat. Jinak je do toho lesa nedostanu."
"Tak proč tam nezajedete transy?"
"Na ně je prales příliš hustý a cesta tam žádné nejsou."
"A co vrtulníky?"
"V té džungli je shora neuvidí."
"Co tedy chcete?" vykřikl zoufale Malden.
Plukovník si vzdychl. "Prostě všechny muže, co jsou k dispozici. To znamená stáhnout z města každého policajta a podstatně snížit stavy na astroportu."
Malden se dlouze rozmýšlel a nervózně popotahoval z doutníku.
"Pokud jde o město," řekl nakonec, "jsem pro. Co se taky ve městě může stát, že? Ale musíte dát hlídat středisko subspaciální komunikace. Pokud jde o astroport, stáhněte muže kolem kontrolní věže a dohlédněte na to, aby všechny lodě byly zavřené. Svými lidem řekněte, že za každého zabitého divocha dostanou tisíc dolsů a deset tisíc za to, když přivedou slečnu Swensonovou živou."
"To by je mohlo povzbudit," souhlasil plukovník. "Zítra snad už budu mít pro vás lepší zprávy."
Smalwood odešel a Malden před sebou rozložil program dne.
"Teď musíme hlavně pobavit zákazníky. Jeden večírek zdarma by je mohl uspokojit. Čím jsou bohatší,

tím jsou šetrnější. Pěkně je naladí nějaký hezký krvák na tridi. A zakončíme to orgií s děvčátky."
Stiskl tlačítko a nařídil sekretářce: "Pošlete mi sem Jackyho."

11

Začínalo se stmívat. V úkrytu mezi keři a velkými pokroucenými stromy, jež se jakoby bolestně zvedaly k oblakům, pospávala skupinka mužů.
Mark odložil ukořistěnou vysílačku.
"Finta nám zřejmě vyšla," řekl spokojeně. "Přesně jak jsem předpokládal. Myslí si ,že jsem pokračovali dál do lesa. Nedošlo jim, že jsme se vrátili po vlastních stopách. Zmobilizovali všechny své síly a obkličují les. Létá nad ním bez přestání na padesát vrtulníků a vysazují další a další muže. Patrně si nejsou jisti, protože všechny výsadky mají vyčkat s jakoukoli akcí do rána."
"Chceš zaútočit na město?" zeptal se Alcis.
"To snad ne!" ozvala se Elsa.
Nehodila se mezi ně. Seděla v elegantní zlatavé kombinéze na pařezu a graciézně popíjela. Jako by ji sem někdo přenesl přímo z nějakého mondénního večírku. Noc se jí sice trochu podepsala na tváři., ale odpolední spánek jí trochu pomohl.
"Je na vás krásný pohled," vzdychl si Mark.
Mladá žena už opět nalezla ztracenou rovnováhu a chladně odsekla: "To je všechno směšné, kapitáne Stone! Dovolte mi abych promluvila s Maldenem. Slibuji vám že se dohodneme. Zatím se přece nestalo nic, co by se nedalo napravit. Stephan porušil sem tam nějaký zákon, ale o tom bude muset rozhodnout soudní android, kterého sem pošlou ze Země."
Mark se jí vysmál. "Obávám se, že jste to nepochopila. Malden dobře ví, že mu hrozí přinejmenším dost vysoká pokuta a docela určitě pořádný skandál. Skandálu se bojí ze všeho nejvíc i celá bohatá klientela Venusie. Určitě ji opustí rychleji než krysy potápějící se loď. Ale i kdyby se Malden vyhnul vězení, bud zruinován. Proto si myslím, že nezaváhá ani před vraždou, jen aby se tomu všemu vyhnul."
Elsa se na dlouho zamyslela. "Třeba máte pravdu," přiznala pak neochotně. "Co tedy navrhujete?"
Mark chvíli váhal, jestli jí může důvěřovat, ale nakonec s rozhodl pro upřímnost.
"Popsala byste mi město? Nikdy jsem neměl dost peněz, abych se sem dostal jako turista, a jako vězeň jsem si je projel jenom v jakémsi voze."
Elsa ochotně nakreslila dřívkem na zem hrubý plánek. "Tady je aréna, tady ubytování pro náročnější hosty, kde jsem bydlela i já, a tady zase Maldenova rezidence. Vlastní město je ve skutečnosti zde. Tam jsou hotely, herny, kabarety a erotické salony. Komunikační budovu najdete zhruba tady. Snadno ji poznáte pode antén na střeše."
Mark se na plánek pozorně zadíval. "A co ta Maldenova rezidence?" zeptal se.
"To je hotová pevnost! Je v ní veškerá administrativa Venusie a bydlí tam i část personálu. Stephan obývá poslední dvě patra. Dostanete se k němu pouze jedním ze dvou soukromých výtahů. Celý komplex je napojen na bezpečnostní zařízení a jeho výstupy jsou v Maldenově pracovně. I kdyby se vám podařilo proniknout od budovy, může z pracovny sledovat každý váš krok. A pokud by se situace pro něj vyvíjela nepříznivě, má na střeše několik vrtulníků a uletí vám."
"Asi máte pravdu. Musím zaútočit na město."
Elsa dopřála Markovi čas k přemýšlení a potom poznamenala: "Nevím, co bych vám poradila, ale je mi jasné, že vaši přátelé půjdou slepě za vámi. Přesto si nemyslím, že by agent Vesmírné policie měl napadnout město, na potkání střílet a brát nevinné lidi jako rukojmí. Nemyslete si, že mám na těch lidech nějaký zájem, to ne, ale oni nic neudělali. Provinili se jedině tím, že jsou příliš bohatí, a že se chtěli bavit mezi sebou. Proto využili možností Venusie, i když to není o mnoho víc než třeba Las Vegas na Zemi. Myslím si, že některé prostředky by se neměly používat ani v zájmu dobra. Jako například braní rukojmích." Viděla, že Mark chce něco namítnout, a rychle pokračovala: "Tím nemyslím můj případ. Jednal jste v sebeobraně a všechno jsem začala já. A když budu mít příležitost, jsem ochotna dát celé jmění, a to ne za svou svobodu, ale abych zachránila váš život a životy vašich druhů."
Mark se zhluboka nadechl. "Díky," zabručel. "V zápalu boje jsem podlehl nenávisti. Malden mi zničil androida Raye. Možná mi nebudete věřit, ale byl to můj jediný opravdový přítel."
"Chápu vás," odvětila a pohled jí bloudil v dálavách. "Něco podobného jsem cítila k androidovi, který se

o mě staral, když jsem byla malá." Trhla rameny a pokračovala lehčím tónem: "Takže co uděláme?"
"Zaútočíme na komunikační centrum. Je to moje jediná možnost, jak se spojit a admirálem Neumanem."
Potom Mark podrobně vysvětlil svůj plán Alcisovi. Princ s ním souhlasil, i když tento svět byl trošku nad jeho chápání.
"A teď," prohlásil Mark a vstal, "využijeme toho, že je ještě trochu vidět, a já vás naučím, jak se zachází s těmito zbraněmi."
"Meče našich otců nám stačí," namítl Alcis.
"Abyste porazili tohoto nepřítele, potřebujete bohužel lepší zbraně."
Po několika minutách se mu podařilo Alcise přesvědčit. Ukořistili celkem pět pušek a čtyři pistole a Mark teď všechny trpělivě učil mířit. K Elsinu překvapení, která příliš nevěřila, že s těmi divochy něco pořídí, šlo všechno nadmíru lehce. Takzvaní primitivové brzy dosahovali ve střelbě skvělých výsledků.
"Mají vrozený smysl pro boj," vysvětlil jí Mark. "A pokud někdo střílí dobře lukem, pak nevidím důvod, aby mu totéž nešlo s pistolí. Aby se naučil zacházet s těmito zbraněmi, k tomu vůbec nemusí vědět, co je to laser a podobné věci."
Alcis radostně zamával puškou. "A to můžu takhle střílet věčně?"
"Bohužel ne. Jenom dokud stačí energie."
Alcis se tvářil nechápavě.
"Představ si, že máš toulec a v něm čtyři sta šípů. Asi tak dlouho bys mohl střílet. Potom si musíš opatřit další." Podíval se na slunce ztrácející se za obzorem a řekl: "Půjdeme už. Budova, na kterou musíme zaútočit, je naštěstí poblíž lesy, takže nemusíme přecházet žádné otevřené prostranství."
Ke kraji lesa jim to trvalo dobré dvě hodiny. Potom se před nimi ukázala ohromná komunikační budova s rozzářenými okny. Byla to hranatá čtyřpodlažní stavba a na střeše měla skutečně změť všelijakých antén, z nichž nejdelší měřila třicet metrů a sloužila subspaciálnímu spojení, díky jemuž se zprávy na zem dostávaly za několik sekund, a o několik tisíc let později.
Mark opatrně vyklouzl z úkrytu stromů a pozoroval budovu. Potom zaklel. Střežily ji dva policejní transy a nepochyboval o tom, že další dva jsou na druhé straně.
"Malden určitě počítá s tím, že chci odeslat zprávu. Nedá se nic dělat, tohle je moje jediná šance."
Vyčlenil dva muže s puškami, aby mířili na transy, a se zbylými gladiátory vyrazil k hlavnímu vchodu, kde ustavičně přecházely dvě hlídky.
Přistoupil k Else a strhl jí z krku obojek. Potom jí vrátil ovladač. Udiveně se na něj podívala.
"Vezměte si to," řekl. "Kdyby se mi něco stalo, nechci, aby to přišlo do nepovolaných rukou."
Elsa obě věci upustila na zem a zadupala je do hlíny.
"Přísahám vám, že jsem netušila, jak moc to bolí," zašeptala.
"Jste tedy volná," dodal Mark. "V příštích okamžicích buď moje mise skončí, nebo budu mrtvý. Nemá smysl, abyste ještě riskovala. Myslím, že to nemáte k sobě už daleko. Stačí dojít pár set metrů podél lesa a jste doma, že?"
Přikývla a přešlápla. "Teď když vím, jak Stephan v skutečnosti je, myslím, že mě už na Zem nepustí. Jsem pro něj příliš nebezpečný svědek."
"Můžete s ním vyjednávat. Peněz máte dost, ne?"
"Nikdy se nedám nikým vydírat a chci se ke všemu přiznat, i kdybych za to měla nést kdovíjaké následky. I kdybych předstírala, že se vším souhlasím a že se podvolují, Malden není hlupák. Navíc jsem byla vždycky špatná herečka. Proto si myslím, že bude pro mě bezpečnější, když zůstanu s vámi."
Mávnutím ruky přerušila Marka, který se už nadechoval, a pokračovala: "Vrátil jste mi svobodu, mám tedy právo dělat si, co chci. Je to tak?"
Mark kapituloval. Na dlouhé diskuse neměl čas, potřeboval rychle jednat. Zvednutím ruky dal svým lidem znamení a potom pečlivě zamířil. Z hlavně vyšlehly krátce za sebou dva paprsky a obě hlídky se skácely jako podťaté. Mark vyběhl a nepřetržitě pálil do dveří. Z ním uháněli gladiátoři. Alcis s Kléziem stříleli na muže vyskakující z transů. Podařilo se jim transy zasáhnout, oba vozy explodovaly a šířily kolem sebe zhoubu.
Mark už mezitím dorazil k rozstříleným dveřím. Vykopl je a uskočil stranou. Od vchodu vyšlehly paprsky. Naznačil přátelům, aby se přitiskli ke zdi po obou stranách dveří. Jeden gladiátor s pistolí se

nicméně vrhl do dveří a střílel kolem sebe jako divý. Dostal dva zásahy do hrudi, zavrávoral a upustil zbraň. Vytrhl meč, udělal ještě několik kroků a proklál jednoho strážného.
Onen zoufalý hrdina rozptýlil pozornost stráží, takže Markovi se podařilo zabít všechny tři. Pak mávl na Alcise a Klézia. Společně vběhli do budovy, zatímco další tři gladiátoři hlídali vchod a okna.
Vyběhli do prvního patra a postavili se k oknům. Vypadalo to, že mají situaci v rukou. Mark už se nezdržoval a dal se do hledání subspaciálního vysílače.

12

Malden se připravoval na zahájení večírku. Povolal nejen všechny androidy a androidky, ale nahnal do akce i dvě desítky mužů a žen z erotického centra a slíbil jim tučnou odměnu, když splní jakékoliv přání zákazníků.
Aby navodil stylovou atmosféru, oblékl si lněnou tuniku se zlatými třásněmi a na hlavu si nasadil plastikový vavřínový věnec. Chvíli se kriticky prohlížel v zrcadle.
"Taková šaškárna! A ten blbec Smalwood tu ženskou ještě nedostal. Tu si moc rád podám a ochočím si ji. Možná by bylo nejjednodušší, kdyby si mě vzala. Tak získám všechno, a ne nějaké drobky."
Taková perspektiva mu zlepšila náladu a jaře vykročil ke dveřím. Zastavil ho však videofon. Na obrazovce se ukázal brunátný plukovní Smalwood.
"Pane Maldene, já to nemůžu pochopit! Zaútočili na komunikační centrum!"
"Dal jste je snad hlídat, ne?" zařval na něj Malden.
"Ovšem, ale..."
"Útok by, předpokládám, odražen."
"Tedy... Myslím, že stráže... byly nuceny..."
Malden se rozběsnil. "Tak už se konečně vymáčkněte! Dostali se dovnitř, nebo ne?"
"Dostali," vydechl Smalwood a otřel si zpocené čelo. "Moji lidé podlehli přesile, ale bojovali do posledního..."
"Jasně," posmíval se mu Malden. "Přesile jednoho pozemšťana a několika divochů. Co se děje teď? Hlavně mi nelžete, jinak s vámi zamávám! Věřte mi, že by vám trvalo pár let, než by vás někde zaměstnali jako obyčejného poldu."
Smalwood pobledl. "Útočníci vnikli do budovy, kde jim už zřejmě nikdo neklade odpor. Nechápu, jak se mohli objevit tady, když mají být v pralese. Osobně jsem byl na inspekci a musím vás ujistit, že obklíčení je tak důkladné, že by neproklouzla ani myš."
"Kdyby v té pasti byla, vy idiote!" pravil mrazivě Malden a znovu se rozběsnil: "Okamžitě zničte subspaciální anténu!"
Plukovník na něj vytřeštil oči.
"Dávám vám příkaz," opakoval Malden důrazně, "abyste ji zničil. Do tří minut mi zavoláte, že se vám podařilo aspoň tohle."
"Pak ale nebudeme mít spojení se Zemí," namítl Smalwood.
"No a co? Proveďte rozkaz!"
Malden vztekle přerušil spojení s tiskl jiné tlačítko.
"Jacky!"
"Ano, pane?" otázal se z obrazovky zženštilý mladík.
"Povedete dnešní večírek místo mě. Vymyslete si, co chcete, ale nějak mě omluvte."
Jacky chtěl něco namítnout, ale Malden ho nepustil ke slovu.
"Ticho! Jste placení za to, abyste prováděli mé příkazy, a ne abyste se mnou diskutovali. Teď ukažte, co ve vás je!"
Strhl si věnec z hlavy a odhodil ho do kouta. Pak si zapálil doutník a čekal.
Za chvíli se ozval Smalwood.
"Anténa je zničena, pane."
Maldenovi se ulevilo.
"Povolal jsem posily z astroportu," pokračoval plukovník, "a začali jsme obkličovat budovu. Jakmile tam budou všichni, zaútočíme."
"Skvělé! Byl bych rád, kdybyste to vyřídili co nejrychleji. Jestli je slečna Swensonová stále s nimi,

pokuste se ji dostat živou. Moje nabídka deseti tisíc dolsů stále platí. Před útokem mi dejte vědět!"
?????
Mark horečně vyťukával kód vesmírné policie. Konečně se na obrazovce ukázala tvář dozorčího, který se už nadechoval, ale Mark ho nepustil ke slovu.
"Kapitán Stone, chci okamžité spojení, priorita A 1. Jsem na Ve..."
Obrazovka zhasla. Mark se ji pokoušel vyladit, ale nakonec se musel smířit s trpkou skutečností.
"Vysílač je vyřízený," řekl Else. "Malden zareagoval až příliš rychle." Lhostejně vstal. "Takže jdu aspoň čestně zemřít."
Elsa Swensonová ho zastavila. "Ještě by tu byla jedna možnost. Pokud se odtud dostaneme, mohli bychom se pokusit o astroport. Mám tam hvězdolet. Buď s ním uletíme, nebo z něj aspoň podáme zprávu."
"Vlastně proč ne?" vzdychl Mark.
Sešel do prvního patra. Alcis mu ukázal z okna asi deset transů, které zastavily opodál. Vybíhali z nich do noci muži.
"Je jich aspoň stovka," konstatoval klidně princ. "Myslíš, že zaútočí brzy?"
"Patrně ano. Musíme říct našim, aby si dávali pozor. Ze začátku soustředí palbu na všechna okna. Nemá smysl střílet, dokud se nedostanou dostatečně blízko. Rozumnější bude předstírat, že je nás mnohem méně a že jsme slabší. Do budovy stejně můžou vniknout jedině tou cestou jako my."
"Mám dole čtyři muže. Tři budou ostřelovat vchod a čtvrtý pohlídá okno. Navíc máme ještě další pušky."
"Výborně! A ti, co jsou v patře, ať se ukážou až na poslední chvíli. Vylezu teď na střechu pro případ, že by se k nám pokusili dostat vrtulníkem."
Alcis pokýval hlavou. "Jdi, příteli, a bozi nechť tě chrání."
Mark šel nahoru s vědomím, že ho čeká beznadějný boj. Zachránit by je mohl jedině zázrak, ale ten se nedostaví. I kdyby bojovali sebestatečněji, je jich jenom devět.
Velká anténa ležela na střeše. Mark do ní vztekle kopl. Lehl si na prohřátý plastik střechy, hleděl do hvězdnatého nebe a myslel na to, kolik desítek planet by ještě mohl prozkoumat a kolik krásných dívek svádět.
Vtom zaslechl jakýsi šramot. Prudce si otočil a položil prst na spoušť. Elsa si lehla dva metry od něho. Naznačil jí, aby šla pryč, ale jen zavrtěla hlavou.
Přesně v té chvíli se plukovník Smalwood podíval na hodinky. Zmocňovalo se jej podivné vzrušení. Najednou se cítil jako důstojník, kterým by mohl být, kdyby ho nebyli před lety z armády propustili kvůli ženským a alkoholu.
Doběhl k němu poručík.
"Muži jsou na svých místech, pane plukovníku."
Smalwood teatrálně zvedl paži nad hlavu a prudce jí švihl dolů. Hned nato se rozpoutalo peklo. Noc prosekávaly stovky laserových paprsků.
"První četo, na zteč!" zavelel.
Dvacítka mužů vyběhla a po padesáti metrech opět zalehla.
"Druhá četo, na zteč!"
Tohle potřebují, pomyslel si, pořádnou buzeraci. Pak budou poslouchat jako hodinky.
"V tom baráku jsou už teď tak podělaní, že si netroufnou ani vystřelit," posmíval se poručík.
Plukovník se pousmál, i jeho zklamala protivníkova pasivita, ale odpověděl: "Poručíku, nikdy nepřítele nepodceňujte. Je to nebezpečně a pak - snižuje to vaše zásluhy." Konec věty vyslovil skoro nesrozumitelně. "Nasaďte vrtulníky!"
Mark z terasy sledoval činnost nepřítele.
"Pozor, Marku!" varovala ho Elsa a ukázala na oblohu.
Vrtulník byl od nich už pouhých padesát metrů a přibližoval se stále rychleji. Mark pečlivě zamířil a vzápětí zahájil prudkou střelbu. Stroj jako by se zastavil, potom explodoval a rozletěl se na tisíce kousků.
"Ať už začnou, jen ať už začnou," opakoval si Mark.
Jakoby ho Alcis slyšel. Z oken vyšlehly laserové paprsky, které obě útočící čety natolik překvapily, že utéct se podařilo jenom třetině mužů.

"To snad není pravda," vydechl Smalwood.
"Jak to vypadá, plukovníku?" ozval se z vysílačky Malden.
"První útok se nám tak úplně nepovedl," koktal Smalwood. "Asi to bude chtít posily."
"Tak povolejte všechny ty pitomce, co se courají po lesích!" zařval Malden. "Chci, aby to do rána skončilo!"
13
Seržant Fren Mortimer poklidně řídil trans živými ulicemi města. Už léta jezdil stejnou trasu. Původně dělal policajta v Los Angeles, ale pak ho zlákali vyšším platem na Venusii. Na důchod se chtěl vrátit domů. Práce tady se mu líbila, protože byla snadná. Jednou dvakrát měsíčně, a to už bylo moc, musel uklidnit nějakého příliš opilého turistu. Nic víc.
V takovém případě bylo třeba postupovat šetrně a diskrétně vrátit výtržníka do hotelu. Prostě práce pro chůvu, říkával svému parťákovi Samovi. Se Zemí se to nedá srovnat!
Šťouchl do Sama. "Dáme si pauzu a skočíme si do salonu. Znám tam pár holek. Když nebude moc zákazníků, budou mít pochopení. Stačí jen zaplatit panáka majitelce."
Sam byl mnohem mladší než on a službu baštil. Ukázal na obzor, ozařovaný rudými záblesky.
"U komunikační se něco děje. Sjíždějí se tam sanitky. Neměli bychom tam jet taky? Třeba nás potřebují."
Seržant se dál ploužil ulicí.
"To je starost jiných," zabručel, "nám do toho nic není."
"Kde se tady vzali ti divoši? Já myslel, že Venusie je neobydlená," divil se Sam.
"O to se nestarej. Co se děje v té čtvrti, se nás vůbec netýká. Čím míň se budeš ptát, tím dýl budeš brát plat. Hele, mám to za tři roky a chci to dožít v klidu."
Fred zpomalil a zastavil dvacet metrů před erotickým salonem.
"Tak co? Dáme si?"
Vtom se dveře podniku rozletěly a z nich se vyvalil hrůzou řvoucí dva. Muži a ženy uháněli ulicí a bylo jim srdečně jedno, že jsou nazí.
Fred vyskočil z vozu a přitáhl si jednu mladou nahotinku.
"Co se děje?"
"Příšera! Ocelová stvůra! Ničí všechno! Musím pryč! Pusťte mě!"
Seržant ji pustil a dívka se ztratila ve tmě. Netrvalo dlouho a pochopil, oč jde.
Zeď před ním se rozpadla a z prachu se cosi vynořilo.
"Panebože!" vydechl. "To vypadá na bojovýho robota! A žene se k hotelu Afrodita!"
Sáhl po mikrofonu. "Tady čtyřka, tady čtyřka!"
"Co se děje, čtyřko? Právě jsme dostali zprávu a vůbec ničemu nerozumíme."
Fred Mortimer podal hlášení.
"Nechlastali jste náhodou?"
"Trvám na tom, co jsem řekl. Nařiďte evakuaci Afrodity. Je tam za pár minut."
Dozorčí chvíli vázal. "Zeptám se na to nahoře," řekl nakonec. "Zůstaňte na příjmu a sledujte situaci... Natáčejte to."
"Slyšel jsi, Same?" zeptal se Fred. "Jedeme, ale hezky se budeme držet stranou. Já bych si ten důchod strašně rád užil."
Robot dorazil před hotel. Za pochodu zvedl to, co by se dalo považovat za pravou ruku, a z ní vyšlehl fialový plamen dezintegrátoru. Ve zdi se ukázala díra.
Mortimer vše pečlivě popisoval do vysílačky jako sportovní komentátor zápas. Když robot vešel do hotelu, Sam se zeptal: "Půjdem za ním?"
"Kdepak. Pohybuje se po přímce. Objeď to a uvidíš, že vyjde zadem."
?????
Malden neměl stání. Přecházel neklidně po pracovně a kouřil jeden doutník za druhým. Nechápal, jak s hrstka takových primitivů dokáže ubránit jeho lidem. Smalwood je prostě neschopný blbec. Při nejbližší příležitosti s ním zametu, umiňoval si.
Vtom se ten blbec ukázal na obrazovce ještě zpocenější než předtím.

"Další katastrofa, pane Maldene," zajíkal se. "Eros Centrum II, Afrodita! Zřejmě na ně zaútočil bojový robot!"
Stephan Malden sebou prudce trhl. "Vy jste se zbláznil! To je pitomost!"
"Taky jsem si to myslel, ale policejní hlídka, která jen a místě, nám dává průběžné hlášení."
Smalwooda na obrazovce vystřídal robot prorážející zeď hotelu.
"Pošlete tam někoho!" zděsil se Malden. "Hned přijedu."
"Ale já chtěl dobýt komunikační centrum!" namítl plukovník.
"To počká. Nechte tam jen tolik mužů, aby jim zabránili v útěku. Vyřídíme si to s nimi později. Ten robot jinak zdemoluje půlku města!"
Přepnul videofon. "Sežeňte mi Borise Sandorfa," nařídil ostraze. "Ať je do pěti minut u mě."
V té chvíli si uvědomil, že má na sobě ještě tu směšnou tuniku. Serval ji ze sebe a navlékl se do šedé kombinézy.
Z obrazovky na něj civěl ustrašený strážný.
"Už jste ho našel?" osopil se na něj Malden.
"Ano, pane, ale je mrtvý. Někdo ho uškrtil. Zřejmě už včera."
"Jak to, že si toho nevšiml někdo dřív?"
"Vždycky se zavíral na dlouhé hodiny v dílně a neměl rád, když ho někdo rušil, a tak jsme ho nerušili," vysvětloval muž.
Malden jen stiskl rty.
"Byla tam příšerná díra ve zdi. Jako od dezintegrátoru," dodal strážný.
Ale Malden ho už neposlouchal. Vyběhl na terasu a vrhl se k vrtulníku. Za necelé tři minuty doletěl ke Smalwoodovi, který zatím zorganizoval nouzový štáb na městském policejním komisařství, což byla přízemní budova utápějící se v bujné zeleni.
Smalwood právě hovořil s komisařem. Když vešel Malden, ukázal na plán města. "Vidíte, pane? Teď míří k hotelu Cupido."
"Kde se tady vzal?" divil se komisař.
"To vyšetříme později," přerušil ho ostře Malden. "Musíme ho zastavit, dřív než dojde k hotelu. Ať mu vaši lidé přehradí cestu."
Smalwood se podíval na hodinky.
"Myslím, že to už nestihneme."
"A co vrtulníky?"
"Mám jich třicet, jenže ty zrovna útočí na komunikační..."
"Říkal jsem vám přece, že tam toho máte nechat. Okamžitě je sem povolejte!"
Plukovník vydal příslušné rozkazy a podíval se na světelnou mapu, na níž zeleně blikaly jeho jednotky a červeně bojový robot.
Uplynuly dvě minuty v tíživém tichu.
"A je to," povzdychl si plukovník.
14
Poručík Spontini si otřel rukávem čelo. Chvíli mu trvalo, než rozmístil muže před hotelem. Na okamžik zavřel pálící oči a uvažoval, co to má znamenat. Poslali je do pralesa, a sotva zaujali postavení, hned je zase ženou zpátky. Tohle vypadá spíš na cvičení, pomyslel si naštvaně.
"Pozor, pane poručíku," varoval ho jaksi hlas. Spontini se vrátil zpátky do reality a spatřil onoho robota.
"Vážně je to bojový robot, pane plukovníku," nahlásil do vysílačky.
"Určitě?"
"Když jsem byl ještě v armádě, s podobnými jsme pracovali. Tenhle se mi zdá nekompletní. Má jenom jedno chapadlo místo šesti. Naneštěstí zrovna to s dezintegrátorem."
Usoudil, že robot se dostal na dostatečnou vzdálenost, a dal povel ke střelbě. Následovaly ho i ostatní čety. Robota zasáhlo nejméně čtyřicet laserových paprsků. Postupoval však neochvějně dál.
"Pal!" řval zoufale poručík. "No tak střílejte!"
Vtom se robot zastavil. Jako člověk obtěžovaný rojem much zvedl ruku a vyšlehl z ní fialový paprsek. Nato se dal opět na pochod.

Když se Spontini vzpamatoval, naskytl se mu děsivý pohled. Na místech, kde takticky rozmístil svou četu, zely dva krátery. Sáhl po mikrofonu vysílačky a bezbarvým hlasem do něj řekl: "Četa zničena. Robot postupuje dál."
Malden překousl vzteky doutník, který si právě zapálil.
"Zastavíte ho někdo?" zařval. "Pošlete sem posily!"
Bledý Smalwood potřásl hlavou. "To nejde, pane. Nemá smysl posílat je na jistou smrt. Na něj bychom potřebovali buď bojové roboty, nebo těžké dezintegrátory." Zamyslel se a dodal: "Doufejme, že se zastaví sám od sebe, až mu dojde energie. Postupuje po přímce a brzy opustí město. Až bude hlouběji v lese, můžeme ho odpálit z hlídkového satelitu."
"To je skvělé!" posmíval se mu Malden. "Ještě tady budeme mít jaderný spad!"
"Elektrárna!" vyděsil se policejní komisař.
Všichni se k němu otočili.
"Co je s ní?"
"Podívejte se na plán, kudy ten robot jde. Když půjde tímhle směrem dál, má v cestě elektrárnu. Jestli ji zničí, tak budeme nejen bez energie, ale hrozí nám i výbuch."
Malden si uvědomil, že situace je mnohem vážnější, než tušil. Z kapsy vytáhl červený dálkový ovladač a stiskl tlačítko. Smalwoodovi nic nevysvětloval, pouze mu řekl: "Sežeňte trans a jedeme do elektrárny."
Za deset minut byli na místě a skryli se na mohutný kmen stromu.
"Tamhle je," vypravil ze sebe Smalwood.
"Tak co sakra dělají?" vrčel Malden a ustavičně mačkal tlačítko.
Robot se zastavil pár metrů od budovy a zvedl paži s dezintegrátorem. V té chvíli se ukázali oba Maldenovi bojoví roboti.
"Pal!" zařval Malden.
Bohužel o vteřinku pozdě. Robot ničitel už prorazil zeď a vnikl do budovy. Výstřely z obou dezintegrátorů jen zvýšili rozsah škod.
Rozlícený Malden nařídil oběma robotům, aby vetřelce pronásledovali. Ale ten už byl ve velíně a systematicky ničil řídící panely.
Z paže či chapadla mu vyšlehl další záblesk a projel betonem reaktoru. To už k němu dorazili druzí dva roboti a zahájili na něj palbu.
Spojené síly dvou dezintegrátorů robota definitivně zlikvidovali, ale otvor v reaktoru se tím podstatně zvětšil a z dutiny se s nepříjemným hukotem valila pára.
Roboti se lhostejně vrátili k Maldenovi a nahlásili mu, že úkol splnili.
Malden však slyšel z elektrárny tlumené rány. "Všichni pryč!" zařval. "Nejspíš to bouchne!"
Naskočili do transu - a právě včas! Kupole elektrárny se nadzvedla a vychrlila k obloze oblak páry a plamenů. Hned nato zhasla všechna světla.
"A teď musíme rychle zatočit s těmi divochy. Kdy můžete zahájit další útok?"
"Zítra nebo pozítří... Muži jsou unavení a měli jsme těžké ztráty."
"Tak je nějak povzbuďte!"
"Asi by to nezabralo. S tím zmatkem, který teď propukne ve městě, by mohlo dojít ke vzpouře. Naopak, budeme je potřebovat, aby udrželi pořádek."
S tím musel Malden chtě nechtě souhlasit.
"Když máte dva bojové roboty," pokračoval Smalwood, "proč nepoužijete je?"
"Tak dobře," zahučel Malden, "ale ať se vaši lidé stáhnou. Nemám zájem, aby o nich kdekdo věděl."
?????
Mark s Alcisem stáli na střeše vedle zničené antény a úzkostlivě sledovali pohyby nepřítele.
"Jako by se stahovali. Co když ustupují?" přemítal princ.
Mark však jeho optimismus nesdílel. Vrtalo mu hlavou, co to má znamenat. Nevěřil, že by Malden jen tak ustoupil.
Pak zaslechli zvuk vrtulníků.
"Je jich moc a nemůžeme je odrazit. Už pochopili, že jedinou palebnou výhodu mají na terase. Rychle pryč!" vykřikl.

Hned se však uklidnil, protože vrtulníky odlétaly k městu.
Zmateně se za nimi díval. Nad městem spatřil záblesky dezintegrátorů a potom se ozval výbuch. Nato město zhaslo.
"Jako by jim vyletěla do vzduchu elektrárna. Měli bychom toho využít a ztratit se."
Seběhli po schodišti do přízemní haly. Mark se opatrně přiblížil ke vchodu.
"Budeme utíkat rovnou za nosem. Nezastavujte se ,dokud nebudete v lese."
"Ale co když je to nějak past?" opouštěl Alcise optimismus.
"Možné to je," souhlasil Mark. "Uvidíme."
Vypálil k lesu krátkou dávku a hned se skryl. Okamžitě mu odpověděly dva paprsky a zaregistroval obrysy bojových robotů.
"To je konec," vzdychl. "S těmi si nikdo neporadí."
"Ne! Nestřílejte!" vykřikla Elsa. "Já se vzdám."
Mark ji prudce srazil k zemi. Na poslední chvíli. Laserové paprsky zasáhl zeď v úrovni, kde měla krátce předtím hlavu.
"Je to jasně," poznamenala ze země hořce. "Už nemám pro Maldena tržní hodnotu."
Mark pokrčil rameny. "K tomu by dřív nebo později stejně došlo. Teď už je to všechno jedno."
"A co zkusit utéct oknem?" nadhodil Alcis.
"Mají biodetektory a vždycky si nás najdou."
"Takže něco jako psi?" zeptal se Alcis, ale byl to spíš konstatování než pokus o vtip.
Roboti byli od nich vzdáleni pouhých dvacet metrů. Nepotrvá dlouho a vstoupí do budovy. Potom se rozpoutá peklo.
"Sbohem, příteli," řekl Mark a stiskl Alcisovi rameno.
Elsu pohladil po tváři. "Je mi upřímně líto, že jsem vás zatáhl do takového dobrodružství, slečno Swensonová."

15

Edgar W. Morrison si spokojeně vydechl. Hověl si na lehátku a hřálo jej nahé dívčí tělo. Už podruhé ho dovedlo na samý vrchol slasti. Určitě dostala speciální příkazy, protože nic nenamítala proti tomu, když ji dal několik ran důtkami na oblý zadeček. U nohou postele čekala na jeho příkazy androidka.
Tenhle večírek se vydařil jako málokterý. Před nějakou chvílí zhasla světla a místnost osvětlovaly jen pochodně, které dodávaly celé scéně patinu starého Říma.
O pár metrů dál se a lehátku rozvalovala obstarožní slečna Marstonová. Přes veškeré omlazovací kúry měla vráscitou tvář, na ní však blažený úsměv. Android v podobě mladého eféba ji něžně svíral v náručí a pořád dokola opakoval: "Och, paní, jste ta nejkrásnější a nejmoudřejší a nejsem hoden vám sloužit."
Edgar W. Morrison sáhl po důtkách a několikrát přetáhl androidku po zádech.
"Milost, pane, milost! Už mě nebijte, udělám vše, co si budete přát."
Tuhle větu slyšel už aspoň podesáté a pořád mu dělala radost. Natáhl ruku s pohárem a nařídil: "Nalej mi!"
Adnroidka vstala, sáhla po amfoře s aromatickým vínem a naklonila ji. Morrison zaklel. Pohár měl už po okraj plný, ale androidka lila dál.
"Dávej sakra pozor!"
Jako by neslyšela, dál vylévala amforu. Dívka vedle něj se pod tou sprchou probudila a s jekotem vyskočila z lůžka.
Morrison se celý vzteklý posadil a uštědřil androidce ránu pěstí. Ani se nehnula, i když amfora byla už prázdná. Udeřil ji podruhé a teprve teď se androidka otočila. Amfora ho zasáhla do obličeje. S rozbitým obličejem v bezvědomí dopadl na lůžko.
Slečnu Marstonovou zase dusil její milý eféb. "Pusť mě, pusť mě...," lapala po dechu. Svíjela se jako housenka. Nakonec se jí podařilo sklouznout z lůžka a v ruce eféba zanechala cáry tuniky i kousky kůže.
Společnost už nemyslela na nic jiného, než jak se dostat pryč. Androidi vypověděli poslušnost a začínali být stále nebezpečnější.
Teprve teď si všichni uvědomili, že tma je všude, a propadli ještě větší panice. Nešťastný Jacky marně volal policii, než mu došlo, že spojení je přerušené Podobně tomu bylo i s Maldenovou speciální linkou.

?????
Mark se zvláštní klidem, vyvolaným představou nevyhnutelné smrti, hleděl na postupující bojové roboty. Najednou se zastavili!
Malden se skrýval v transu o pár set metrů dál. Když viděl, že jeho stroje znehybněly, zaklel a horečně začal mačkat ovladač.
"Tak kupředu! Co je?" řval.
Kovové bytosti nereagovaly ani na ovladač, ani na jeho hlas.
"Co se děje?" vyděsil se Smalwood.
"Vím já?" vybuchl Malden. "Ti zatracení roboti se porouchali či co! Třeba se v nich něco zpřeházelo, když byli v té elektrárně."
Ve vysílačce to zapraskalo a Malden přepnul na příjem.
"Tady komisařství. Všichni androidi se zbláznili. Na ulicích je panika. Co máme dělat?"
"Shromážděte všechny hosty v hotelových halách. Zmobilizujte všechny své muže a instalujte nouzové osvětlení. Porouchané androidy rovnou likvidujte. Za pár minut jsme u vás."
Malden nervózně zaťukal na ovladač, ale opět se nic nestalo. V té chvíli Smalwood hrůzou vytřeštil oči. Ze tmy vystřelila jakási ruky a urvala dvířka transu. Potom popadla Smalwooda za límec a vytáhla ho ven. Stačil jen zařvat a následoval tak prudký střet se zemí, že okamžitě ztratil vědomí.
Malden se pokoušel uniknout, ruka ho však chňapla za rameno a nesmírnou silou jej tlačila k dobývané budově.
Velký měsíc Venusie právě vycházel a jeho bledé světlo rozptýlilo tmu. Mark nespouštěl oči ze znehybnělých robotů. Stále v tom tušil nějakou zradu. Měl sto chutí vrhnout se dopředu a zkrátit si tak trýznivé čekání na smrt.
Ze tmy se vynořily dvě postavy. V první poznal Maldena. Ta za ním do něj prudce strčila a Malden vletěl do budovy.
Mark měl ruku na spoušti a upřeně hleděl na toho podivného tvora. A tu známý hlas, o němž si myslel, že jej už v životě neuslyší, pravil: "Nazdar, Marku. Jsem rád, že jsi živ a zdráv."
"Rayi!"
Mark nevěřícně zíral na tu podivnou bytost. Tvář patřila příteli, ale levou, uťatou ruku nahrazovalo ohromné chapadlo s dezintegrátorem. Dolní část těla byla rovněž vypůjčená od bojového robota. Rayův trup byl zaražen do těla ovoid.
"Rayi, jaks to dokázal?" rozesmál se Mark hystericky.
Ray ukázal na vyděšenou Elsu a řekl: "To ti vysvětím později. Nemohl jsem se s tebou dřív spojit, protože vysílačku i přijímač mám mimo provoz. Ale teď to tu musím dokončit."
Maldena už obstoupili gladiátoři. Alcis v něm bezpečně poznal člověka, který všemu velel, ale pro jistotu se zeptal: "Je to ten, kdo pořádá zápasy?"
Mark pomalu přikývl.
"Co s ním uděláš?"
"Normálně bych ho měl přivézt do své země a tam by ho soudili. Ale to bych se tam musel nějak dostat."
Alcis se zamyslel. "U nás máme taky spravedlnost. Vrah mých druhů musí pykat. Chci ho."
Odložil laser a sáhl po meči.
"Kérosi," nařídil obrovi, který stál vedle něho, "půjč mu svůj meč."
Gladiátor neochotně poslechl.
"Bude to čestný souboj," pravil princ. "Ať se stane cokoli, slibuji, že nikdo z mých mužů do něj nezasáhne."
Malden mechanicky sáhl po meči, ale pak řekl: "Kapitáne Stone, chci před regulérní soud. Zachraňte mě!"
Když Mark mlčel, vyhrkl: "Nabízím vám dvacet milionů dolsů. V hotovosti. Slečna Swensonová pro ně dojde do mého bytu. Dám jí klíče, heslo, všechno, zatím budu vaším vězněm."
"Je to nabídka, o které byste měl uvažovat," poznamenala Elsa. "Klidně vám budu dělat prostředníka."
Mark zavrtěl hlavou. "Maldene, zničil jste mi mého androida. A ještě si myslíte, že budu bojovat s mužem, který je o hlavu větší než já?"

"Máte přece zbraň," namítla Elsa.
"Vy chcete, abych bojoval se svými přáteli? To bych neudělal ani za všechno bohatství světa."
"Znám řadu lidí, kteří by za takové peníze zabili i vlastní matku."
"Pak si vybíráte špatné přátele," odpověděl Mark. "Rayi, nahráváš to?" zeptal se trochu neklidně.
Android pokrčil zbývajícím ramenem. Ukázal na znehybnělé roboty. "S nahráváním je konec od té chvíle, kdy mě ty hrnce rozřezaly na kousky."
Mark tiše řekl Kérosovi: "Drž mě."
Gladiátor sice nic nechápal, ale položil mu ohromnou tlapu na rameno. Mark galakticky dodal: "Můžete mi teď klidně dosvědčit, drahá přítelkyně, že ani já už nejsem pánem svého pohybu."
"Veškerou odpovědnost za tento souboj beru na sebe já, princ z Thenosu," prohlásil Alcis, který všechno pochopil.
Přistoupil k Maldenovi, ale ten před ním rychle couval. Nakonec se však musel zastavit, protože v zádech pocítil hrot meče.
"Bojuje se směrem dopředu," poznamenal mu do ucha Klézius. "Když budeš dál ustupovat, napíchnu tě jako prase na rožeň."
Malden si uvědomil, že nemá žádnou naději. Prudce se vrhl kupředu a rozmáchl se mečem. Alcis jeho útok odrazil.
"Dobré," řekl prostě. "Mohl bys klidně dělat gladiátora, když máš tyhle zápasy tak rád."
Malden se znovu vztekle rozmáchl. Princ uskočil a vrazil mu meč do hrudi.
"Spravedlnosti bylo učiněno zadost," prohlásil.
Obrátil se na Marka: "Co teď, příteli?"
Místo Marka odpověděla Elsa: "Když je Malden mrtvý, už nám nic nehrozí. Můžeme jít klidně do hotelu. Co vy na to?"
"To radši ještě ne," namítl Mark. "Mozek je sice mrtvý, ale bojím se reakce jeho podřízených. Dokud se nespojím s admirálem Neumanem a on mi sem nepošle bitevní loď, nebudeme v bezpečí." Ukázal bradou na své přátele. "A co oni? Do města s nimi nemůžeme. Nejlepší by bylo přesunout se na astroport."
"Máte vlastně pravdu," uznala Elsa. "Opakuji svou nabídku. Pojďme na mou loď."
Napřed šel Ray a po něm vyšli ven i ostatní.
"Vezmeme si trans, ne?" navrhla Elsa. Vyhlídka na dlouhý noční pochod ji nijak nelákala.
Mark souhlasil a všichni se směstnali do transu. Ray se ještě otočil k bojovým robotům a zvedl dezintegrátor.
"Sbohem, šrote," posmíval se jim. "Poslední slovo mám nakonec přece jen já!"
Fialový paprsek oba stroje vygumoval a Ray taky nastoupil do transu.
"Dneska musíš řídit ty, Marku. Regulátor pohybů mám mimo provoz a občas nedokážu kontrolovat svou sílu. Když jsem chtěl tahle nešťastná dvířka otevřít, jednoduše jsem je urval."
Mark si sedl k řízení a spustil motor.
Když trans zmizel ve tmě, z křovin se vynořila vrávorající postava. Smalwood se dobelhal do komunikačního centra. V ledovém svitu měsíce spatřil Maldenovo tělo. Když se vzpamatoval z prvního šoku, rychle uvažoval. V Maldenových aktivitách se celkem dobře vyznal. A když je Malden mrtvý, musí vládnout Venusii někdo jiný. Ta myšlenka se mu zalíbila. "Půjde to, pokud Vesmírná police nebude strkat nos do našich věcí," zabručel. "Ten agent s divochy se prostě odtud nesmí dostat." Sáhl do kapsy pro vysílačku.

16

"Můžeš mi říct, co jsi vlastně dělal?" zeptal se Mark Raye během jízdy.
"Později, až bude víc času."
Na obzoru už viděli kontrolní věž astroportu. Elsa jim pak ukázala svou loď. K jejich překvapení šlo o dostatečně velký a velice elegantní hvězdolet.
"To je ona. Někde poblíž se schovejte, já zatím promluvím s personálem astroportu."
"Radši bych šel s vámi," nabídl se Mark.
Potutelně se usmála. "Důvěra je hezká věc, já vím. Budu vás vydávat za svého nosiče."
V hale astroportu vládl čilý ruch. Turisté brali útokem přepážky a dožadovali se letenek na co nejbližší

termín. Elsa narazila na slečnu Marstonovou, která jí začala líčit své útrapy. Diplomaticky se jí zbavila. Sama si razila cestu davem jako kněžna a mířila přímo do kanceláře velitele astroportu.
"Chci odletět svou jachtou Swenson II," řekla vysokému muži s prošedivělými skráněmi.
"Lituji, madam, ale vzhledem k nepokojům, které vypukly ve městě, plukovník Smalwood zavedl výjimečný stav, dokud se situace nezklidní. Následkem toho jsou všechny starty zakázány."
Elsa potlačila nával vzteku a usmála se. "Nevadí. Alespoň přespím na palubě. Bude se tam cítit bezpečněji než v těch vaši podivných hotelích, kde řádí porouchaní androidi."
Velitel zaváhal, ale nakonec přikývl. Tak významné zákaznici si netroufal odporovat.
"Mohu se spojit s velitelem lodi?" zeptala se.
"Jděte do kabiny pět, ale pozor, veškeré spojení se Zemí je zakázáno. Hovory jsou odposlouchávány a v případě neposlušnosti máme rozkaz zničit vysílačku."
Elsa se usmála. "Nechci volat z lodi na Zemi, chci si tam pouze v bezpečí odpočinout."
Vešla do kabiny pět a navázala spojení se svou lodí. "Veliteli Yuko, seberte všechny své muže a přijďte mi naproti ke kontrolní věži."
Velitel nehnul ani brvou, ani nemrkl šikmýma očima. Už léta sloužil slečně Swensonové a nic ho nemohlo překvapit.
Když vyšli z haly, Elsa posměšně pravila: "Zase jste měl pravdu, Marku. Smalwood se zřejmě pominul. Zatím se skryjte, dokud nepromluvím se svým pilotem."
Krátce nato dorazil Yuko s pěti muži.
"Veliteli," pravila úsečně, "přeju si být na palubě úplně sama. Vy a zbytek posádky odletíte na Zemi jiným hvězdoletem. A pospíchat nemusíte." Vytáhla z kapsy magnetickou kartu a dodala: "Tohle by mělo pokrýt vaše náklady. Až se vrátíte do New Yorku, stavíte se v mé pokladně. Vyplatí vám padesát tisíc dolsů. Jak prémii."
Yuko si položil ruku na hruď, uklonil se a odešel i se svými lidmi.
"Peníze konají zázraky, že?" posmíval se Mark.
"Pospěšte si!" Elsa nereagovala na jeho poznámku. "Musíme vaše přátele schovat, než je najde nějaká hlídka."
Za necelou půlhodinu se všichni shromáždili v salonu vedle pilotní kabiny. Elsa zapadla do relaxačního křesla a blaženě si vydechla.
"Kapitáne Stone, mohl byste nám nabídnout něco k pití? Myslím, že si to bohatě zasloužíme."
Gladiátoři se nejistě a rozpačitě rozhlíželi. Klézius si několikrát sáhl na jedno křeslo, ale netroufal si na ně sednout. Nemohl uvěřit, že může být tak měkké.
První se osmělil Alcis a sedl si vedle Elsy Swensonové.
Když měl každý svou skleničku, Els diplomaticky navrhla: "Moje loď má dost obytných kabin. Ukážu vám je."
Vyčerpaní muži se nechali odvést jako ospalé děti. Nakonec v salonu zůstal jen Alcis, Mark a Ray. Když Elsa splnila povinnosti hostitelky, vrátila se k nim.
"Co bude dál?" zeptala se Marka.
"Trochu jsem o tom všem uvažoval. Myslíte si, že byste mohla vyjednávat s tím plukovníkem, slečno Swensonová?"
"Obávám se, že ne. Je mnohem nebezpečnější než Malden, protože je hloupý. Jsme pro něj nepohodlní svědci. Když se mu podaří nás zlikvidovat, klidně prohlásí, že se androidi vymkli kontrole, zničili elektrárnu, ale že díky jemu se vše vrátilo do starých kolejí. Vesmírná policie nebude mít důvod zasáhnout a Venusie má navíc vlastní jurisdikci."
"Zatímco jsem na vás čekal, dospěl jsem k témuž názoru. Nezbývá nám tedy nic jiného než se pokusit o násilný start. Je to dost riskantní, protože jsem zjistil, že poblíž je bojový člun, který by nás mohl pronásledovat. Vaše jachta určitě nemá obranné střely."
"Bohužel ne," zívla Elsa, "ještě mě totiž nenapadlo pořídit si bitevní loď. Tahle má jenom ministřely proti meteoritům."
"Ukažte mi pilotní kabinu," požádal ji Mark a vstal.
Hodinu se seznamoval s řízením a potom naprogramoval letový počítač. Nakonec stiskl tlačítko

zapalování motorů a zabručel k Else, která seděla vedle něj: "Jestli umíte nějakou modlitbičku, teď je na ni nejvhodnější čas." Alcisovi, který si užasle kabinu prohlížel, řekl: "Sedni si tamhle do křesla a připoutej se. Bude to s námi zatraceně házet. Až budeš cítit, že tě něco drtí, tak se nelekej, to je tou rychlostí."
Ještě zkontroloval, jestli se motory dostatečně zahřály, a stiskl páku. Hned měl pocit, jako by mu hrudník drtila vrstva olova. Kašlal na pohodlí ostatních a ještě přidal, až se ručička indikátoru blížila k červené. Touto rychlostí se hnali několik minut. Když usoudil, že se manévr zřejmě podařil, snížil rychlost. Právě v té chvíli se na obrazovce objevil rozezlený obličej velitele letiště.
"Swensone II, nemáte povolení ke startu. Otočte se a okamžitě přistaňte!"
"Takovým tónem se mnou ještě nikdo nemluvil," prohlásila zpupně Elsa. "Rozhodla jsem se, že tu vaši nepohostinnou planetu opustím, a nechápu, jakým právem mi v tom chcete zabránit. Mohu si taky stěžovat Radě Unie, kde mám pár dobrých známých."
Při její pohrůžce se velitel jen ušklíbl. "Plním pouze rozkazy," zavrčel.
"V tom případě si řekněte o další," posmívala se mu Elsa a vypnula ho. "Moc času nám nezbývá. Nemůžete si pospíšit?" naléhala na Marka.
Mark ukázal na indikátory. "Motory běží na maximum. Doufejme, že vydrží."
Silně zmatený velitel astroportu se zatím spojil s plukovníkem Smalwoodem.
"Připravte bojový člun, hned jsem u vás. Zapněte rušičku subspaciálních vln!" dostal rozkaz.
"Ale to naruší komunikaci ostatních lodí na vzdálenost mnoha světelných let," namítl velitel.
"Neodmlouvejte, nebo vás s okamžitou platností odvolám!"
Za deset minut byl Smalwood na palubě bojového člunu. Na mladého kapitána, který nechápal, co se děje, zařval: "Okamžitě odstartujte!"
"Řada členů posádky ještě není na palubě, pane plukovníku."
"To je jedno! Zvládnete to i bez nich. Dávám vám rozkaz vyhledat a v případě nutnosti zničit jachtu, která opustila astroport bez povolení. Proveďte!"
Kapitán zasalutoval, srazil podpatky a odebral se do pilotní kabiny se Smalwoodem v patách.
Když odstartovali, kapitán zapnul detektor a ukázal na obrazovku. "Tamhle je máte. Jsou dost rychlí. Dosáhli třetinové rychlosti světla a ještě přidávají."
"Doženete je?"
Kapitán rozehrál prsty na klávesnici počítače a zavrtěl hlavou. "Bohužel ne, ale střely by je mohly dostihnout dřív, než přejdou do subprostoru."
"Spojte se s nimi!"
Seržant radista navázal po několika pokusech spojení.
"Slečno Swensonová, nařizuji vám, abyste se okamžitě vrátila na Venusii!" přikázal Smalwood.
"Jsem občanka planety Země a vy nemáte na mě žádné právo."
"Já vás naučím poslouchat!" zaskřípal plukovník zuby. "Když odmítnete, dám příkaz zničit loď!"
"Spojím se s Vesmírnou policií."
"Zkuste to," zachechtal se Smalwood, "Spojení je přerušeno."
"Je to smutné, ale je to tak," pošeptal jí Mark, který se už několik minut marně pokoušel spojit s admirálem Neumanem. "Co chcete dělat?"
Elsa na okamžik zavřela oči. "Radši zemřu svobodná, než abych vegetovala v nějaké cele. Je mi jasné, že Smalwood by mě už nikdy nepustil na svobodu."
Plukovník ztrácel trpělivost. "Tak co je?"
"Nikdy jsem neustupovala pohrůžkám," odvětila hrdě.
"Jak chcete," řekl Smalwood a přerušil spojení. Obrátil se ke kapitánovi. "Vypusťte střely!"
Mladý kapitán zbledl a namítl: "Ale pane, je to civilní loď, po ní nemůžeme střílet."
Plukovník ho odstrčil a vztekle stiskl dvě tlačítka.
"Míří k nám dvě střely," oznamoval Ray, který stál za Markem. Podíval se na údaje v počítači a dodal: "A dostihnou nás, ještě než stačíme přejít do subprostoru."
Mark ukázal na velkou planetu, o něco vzdálenější od slunce než Venusie. "Nemůžeme doletět až k ní?"
"Bude to jen taktak."
"I když na té planetě nouzově přistaneme, stejně nás ty střely zničí!" namítla Elsa s děsem v očích.

"Chci ji pouze o chlup minout a doufám, že se o ni střely zarazí," vysvětlil jí Mark. "Jeto nebezpečný manévr, ale ne úplně nemožný."
Mark už se nedozvěděl, zda by se mu to podařilo, neboť v té chvíli se objevil bitevní křižník. Vynořil se ze stínu oné planety.
"Odřízl nám cestu!" vykřikla Elsa.
Mark se na křižník pozorně podval a usmál se. "Kdepak. To je policie." Ale to už se rozsvítila obrazovka a na ní se ukázala tvář. "To snad ne!" vydechl Mark. "Plukovník Parker! Nikdy v životě jsem neměl takovou radost, že vás vidím."
Ti dva se spolu už několikrát setkali při různých dobrodružných akcích ale nedalo se říct, že by si padli do oka.
Plukovní se nepatrně usmál. "Tak se mi zdá, kapitáne Stone, že máte nějaké potíže, což? Naberte kurz na mě a já se postavím mezi vás a ty střely."
Mark vůbec nezaváhal. Oba hvězdolety se zakrátko minuly. Mark snížil rychlost a bitevní loď pokračovala vstříc střelám, které záhy explodovaly o její ochranné pole.
"Srdečný dík," oddechl si Mark. "Jak to, že jste tady tak po ruce, pane plukovníku?"
"Pouze náhodou. Byl jsem na hlídkovém letu v sousední soustavě a před několika hodinami mi admirál nařídil, abych se nenápadně poohlédl i tady. Ten zlomek vašeho hlášení jsme zachytili. Naštěstí existuje pouze pět planet, jež začínají na Ve..."
V té chvíli se na druhé obrazovce ukázal plukovník Smalwood.
"Obracím se na loď vesmírné policie. Pronásledujeme bandu lupičů. Jachtu okamžitě zastavte a eskortujete ji na Venusii.
"Mám ji pod kontrolou. Jakmile vyslechneme posádku, dáme vám vědět."
Smalwood se přímo dusil vzteky. "To tedy ne! Jako jediná zástupce bezpečnosti na Venusii váš žádám, abyste jachtu donutili přistát na astroportu, jinak porušíte diplomatické konvence a ponesete následky."
"To je zajímavé," opáčil s ledovým klidem Parker. "Na to vám jako obyčejný plukovník můžu těžko něco říct. Nejdřív si musím vyžádat instrukce nadřízených, tedy admirála Neumana. Než se tenhle problém vyřeší, máme tady ještě jeden a mnohem důležitější." Zadíval se na zmateného Smalwooda a pokračoval: "Proč jste zaútočili na křižník Vesmírné policie? Podle předpisů, kterými se tady oháníte, mám právo vás bez jakýchkoliv cavyků zničit."
Plukovník Smalwood náhle zbledl. "Ale to přece... Ty střely nebyly namířené na vás!"
"Jak to chcete dokázat? Počítač nahrál do paměti dvě exploze o naše ochranné pole. Ale to není všechno. Dal jste rušit subspaciální vlny. Něco takového odporuje všem úmluvám a dává mi právo, abych bez prodlení na Venusii zasáhl. Otočte se a přistaňte na astroportu. Dokud vám nedám další instrukce, zůstaňte na palubě!"
"To nikdy! Budeme se bránit!"
"Promiňte, pane plukovníku," ozval se Mladý kapitán, "ale příkazy Vesmírné policie je třeba plnit. Navíc ten křižník je desetkrát silnější než náš člun a já nemám důvod ani právo odsuzovat svou posádku k smrti."
To bylo na Smalwooda moc. Už neřekl ani slovo a sesypal se.
17
"To je všechno, pane admirále," řekl Mark, když se konečně podařilo navázat spojení se Zemí.
"Připojuji se jako svědek," vmísila se do hovoru Elsa Swensonová. "Ráda bych však dodala jeden detail, na který pan kapitán zapomněl. Když jsem si jej dala přivést, nebylo to jen ‚pro zábavu', jak řekl. Ve skutečnosti jsem jej mučila, hloupě, zle, protože jsem si myslela, že mi to činí potěšení. Důkaz najdete na videofilmu, který si dal Malden pořídit a který plukovník Parker jistě bez problémů najde."
Admirál nehnul ani brvou. "Děkuji za upřesnění, slečno Swensonová, ještě uvidíme, co s tím. Parker mi totiž už podal hlášení. Na Venusii našel neuvěřitelný zmatek. Podle prvních zpráv nějaký porouchaný bojový robot prošel napříč městem a vyhodil do vzduchu elektrárnu. Navíc objevil jakési podivné vlny, které paralyzují ostatní roboty a androidy. Kapitáne Stone, zatím zůstaňte na oběžné dráze. Musím se poradit s generálem Khovem a s panem prezidentem.
Spojení se přerušilo a Elsa Swensonová se protáhla, div ňadry neprotrhla kombinézu. S úsměvem řekla:

"Myslím, že mi nebude na škodu, když nějaký čas strávím na hygienickém bloku. Mám pocit, že jsem se několik let nemyla."
Mark zůstal u řídicího panelu a Ray mu podal plný kalíšek. "Tohle je pravý William Lawson! Využijme bohatých zásob naší hostitelky."
Mark labužnicky vychutnával whisky. Pak se podíval na androida a řekl: "Hele, Rayi, už se nemůžu dočkat. Tak povídej."
Android si sedl do vedlejšího křesla a spustil: "Když mě zasáhly paprsky bojového robota, nejdřív jsem myslel, že je všemu konec. Potom jsem zjistil, že některé obvody mám ještě v pořádku. Když mě ten Karl chtěl odpojit, už jsem se dávno odpojil sám. S něčím takový moji tvůrci nepočítali, ale dobře víš, že to možné je. Potom jsem musel zabít jednoho cvoka, který mě chtěl rozřezat na jednotlivé díly."
"Tedy sebeobrana," zasmál se Mark.
"Dá se tomu tak říkat. Pořád jsem zachycoval tvé mentální vlny. Vnímal jsem tvé bolesti, což vyvolalo v mých obvodech podivnou reakci. Vy lidé tomu říkáte vztek, nenávist, zoufalství, asi něco takového. A rozhodl jsem se jedna. V dílně toho cvoka Sandorfa jsem našel spoustu díků robotů, které tam montoval. Začal jsem se tedy sám opravovat, jenže nějaký čas to trvalo. A čas byl to nejvzácnější, jak jsem zjišťoval z tvých myšlenek. Podle toho, jak se vyvíjela situace, mi bylo čím dál jasnější, že Malden bude muset nakonec nasadit bojové roboty. Sandorf tam měl jednoho skoro dokončeného, ale ještě mu neaktivoval terminál. Naprogramoval jsem ho, aby šle přímo k elektrárně. Říkal jsem si, že tím aspoň od tebe odvedu pozornost."
Mark se rozesmál. "Což se ti náramně podařilo. Právě včas, málem jsme prohráli. A jak to, že se ti bojoví roboti zastavili?"
"Boris Sandorf vyvíjel rušičku naladěnou na vlny androidů. Byla už skoro hotová, takže jsem ji jen dokončil. Nechal tam velice podrobný konstrukční návod. A potom jsem se opravil. Nejdéle mi trvalo upevnění paže s dezintegrátorem, ale bez ní bych byl k ničemu. Jakmile jsem zjistil, že roboti zaútočili, zapnul jsem rušičku."
Mark mlčky dopil. "Stejně to nechápu," zabručel. "Tohle přece nemáš v programu. Jak se ti to podařilo?"
"Na to ti nedokážu odpovědět. Něco se změnilo, ale nevím proč."
Mark dlouho mlčel. "Doufejme jen, že nahoře se nebudou moc ptát," vzdychl si.
"Marku, jdi si odpočinout. Kdyby se něco dělo, vzbudím tě."
?????
Když se odpočatý Mark vrátil do pilotní kabiny, našel tam ke svému překvapení Elsu Swensonovou v srdečné debatě s Rayem.
"Všechno je v pořádku, pane kapitáne," usmála se na něj. "Vašim přátelům nic nechybí, přesvědčila jsem se o tom. Doporučila jsem jim, aby zůstali v kabinách a pořádně si odpočinuli."
"Děkuji vám, slečno Swensonová. Takže nám nezbývá nic jiného než čekat na další pokyny. Přiznám se vám, že čekání dost nesnáším."
"Jako každý chlap! To já chvilkou odpočinku nikdy nepohrdnu."
Rozsvítila se obrazovka.
"Parker zavedl na Venusii pořádek," oznamoval jim admirál Neuman. "Podle prvních výsledků vyšetřování se zdá, že Boris Sandorf se dopustil jisté neopatrnosti. Toho chlapíka známe. Skvělý inženýr, pracoval pro řadu kybernetických společnosti, ale na škodu mu byla jeho příliš nezávislá povaha. Potom se nám ztratil z očí. Když se na Venusii jeden robot vymkl jeho kontrole, pokoušel s jej zastavit rušičkou. Záhadou však je, že přesto zahynul. Možná se pohádali s Maldenem. Vyšetřování pokračuje. A teď rozkaz pro vás. Neprodleně se vrátíte na Zemi. Na Gerovu nemá smysl létat. Vaši loď zničili piráti, které zase dostala jedna naše jednotka. Ten Baxter se přiznal, že jednal na Maldenův příkaz, a už je na cestě do vazby."
"Nemohl bych na Gerově vysadit aspoň své přátele, kteří byli zajati spolu se mnou?" zeptal se Mark.
"Projednávali jsem to, ale zastánci zákona o nevměšování získali většinu. Podle nich je mnohem lepší pár lidí obětovat než narušit přirozený vývoj tisíců dalších."
"Ale co s nimi bude?"
"Usídlíme je v nějakém opuštěném koutě Země, aby nepřicházeli příliš do kontaktu s naší civilizací."

"Tím je ale odsoudíte k smrti!"
"Za tohle rozhodnutí já vážně nemůžu. Musím jen poslouchat rozkazy. Takže, kapitáne, znovu vám opakuji rozkaz - neprodleně se vraťte na Zemi."
Mark se nezmohl na žádnou odpověď.
"Lituji, admirále," zasáhla Elsa, "ale kapitán Stone není velitelem této lodi. Je na soukromé jachtě. Muži z Gerovy jsou rovněž na mé lodi, jsou to moji hosté a odpovídám za ně jedině já. A já si poletím, kam budu chtít!"
"Za to si ponesete následky," varoval ji admirál, překvapený že si mu někdo odvažuje klást odpor.
"Klidně. Ale budete to muset nějak zdůvodnit, víte? Před chvíli jsem se radila se svým právníkem, s doktorem Newcombem. Ví o všem a už se připravuje na případný proces."
Admirál zlostně stiskl rty. Jasně viděl komplikace, které ho čekají, neboť Newcomb patřil mezi nevyhlášenější právníky Galaxie.
"Ale v žádném případě nemůžete letět na Gerovu. Tím byste porušila zákon o nevměšování."
"Pokud se vám vůbec podaří prokázat, že jsem ho porušila," odvětila Elsa Swensonová zpupně, "pak jsem ochotna postavit se před soud."
Neuman se na chvíli zarazil, potom mávl rukou a nevraživě řekl: "Leťte si třeba k čertu, slečno Swensonová. A vás, Stone, upozorňují, že jakékoli zpoždění vám strhneme z dovolené!"
"Děkujeme za přání šťastného letu, pane admirále," posmívala se Elsa. "Ale až k čertu nepoletím, protože bych se tam nerada setkala s vámi."
Obrazovka pohasla a Mark si otřel zpocené čelo. "Děkuju vám, slečno Swensonová. Byla jste dokonalá."
Mladá žena se srdečně rozesmála. "To je vaše první laskavé slovo od našeho setkání. A mimochodem - přátelé mi říkají Elso."
Mark se na ni usmál. "Kam tedy poletíme, Elso?"
"Kurz Gerova! A pospěšme si, než si to ten váš admirál rozmyslí!"
18
Už třicet šest hodin seděl Mark v pilotním křesle, protože si nebyl jist, zda se může na Raye plně spolehnout. Občas se za ním přišel podívat Alcis. Mark párkrát zívnul a prudce zavrtěl hlavou, aby odehnal únavu.
Tiše si k němu přisedla Elsa a bez zájmu pohlédla na indikátory. "Jistě nevíte, co si o mně máte myslet," řekla po chvíli. "Ještě donedávna mi bylo srdečně jedno, co si o mně ostatní myslí. Ale dneska bych si chtěla s vámi promluvit."
"Já se vás, Elso, na nic neptám, nic vám nevyčítám. Každý si prostě žije, jak se mu zlíbí."
"Možná právě proto si chci povídat. Pocházím z velice bohaté rodiny. Byli jsme tak bohatí, že jsem své rodiče prakticky neviděla. Tolik je zaměstnávala práce, pořád cestovali. Na škole i na univerzitě jsem vždycky velice brzy zjistila, že mi ostatní závidí. Chtěli se se mnou přátelit, jenže ze zištnosti. Jako každé děvče jsem se několikrát zamilovala, ale pokaždé jsem se strašně zklamala, když se ukázalo, že těm, kteří mi vzdychali v náručí, šlo jedině o peníze. Nakonec jsem začala nenávidět všechny hamižné a působilo mi radost dát jim naději a potom je těžce zklamat. Ale ani to mě neuspokojovalo. Přála jsem si vidět je skutečně trpět. Jednoho dne mě jedna přítelkyně zavedla do jakéhosi klubu, jehož členové si v podstatě přáli totéž co já. Přiznávám se, že mi to působilo rozkoš. Cesta na Venusii měla být vyvrcholením."
"Svým způsobem byla," poznamenal Mark.
"To máte pravdu," uznala Elsa, "a řeknu vám, že ta dobrodružství mě vzrušovala." Znenadání vstala a řekla: "Něčeho bych se napila."
Vrátila se asi za dvě minuty a jednu skleničku podala Markovi. "Povídejte teď něco o sobě," požádala ho.
Mark se usmál. "Se mnou je to spíš naopak. Nikdy jsem neměl peníze a nemám. Astronautickou školu jsem vystudoval díky vládnímu stipendiu. Po škole mě přidělili k První galaktické eskadře a pak jsem udělal konkurz do SDPP. A jak Ray vždycky podotýká, přijali mě jen díky sportu. Vynikal jsem v jízdě na koni a v šermu. Od té doby trávím život na cestách, dávám rány a hlavně je přijímám. Ale tenhle

toulavý život bych nevyměnil za nic na světě. Setkávám se se vzrušujícími lidmi. Vezměte si třeba Alcise."
Elsa přikývla. "Rozumím vám. Dokážete si získat jejich přátelství, protože nikdy neváháte postavit se na jejich stranu i na úkor vlastního nebezpečí." Všimla si, jak je Mark unavený. "Jděte si lehnout. Sednu si k tomu. Kdyby se dělo něco zvláštního, Ray vám dá vědět."
"Vy to umíte řídit?" podivil se Mark.
"Zpravidla si můžu dopřát ty nejlepší piloty," usmála se. "Ale protože nemám ve zvyku svým podřízeným plně důvěřovat, ráda je kontroluju. Proto jsem si udělala pilotní zkoušky. Nebojte se, mám všechny papíry, které mě opravňují k řízení takové lodi."
"V tom případě přiznávám, že bych si skutečně zdříml. Kdyby se něco dělo, hned mě vzbuďte!"
?????
"Jsem na oběžné dráze kolem Gerovy. Co dál?" zeptala se Elsa Swensonová Marka.
"Všiml jsem si, že máte dost velký výsadkový modul. Pasažéry můžeme bez problémů vysadit. Jenom přemýšlím, jak na to."
Poradil se s Alcisem a princ projevil přání, aby je vysadili někde poblíž Thenosu. "Už se nemůžu dočkat, až zase uvidím otce. Jistě si myslí, že jsem mrtvý. A taky bych se rád objal s Melisou. Nebýt Xénose, měli jsem se koncem roku brát."
"Musíme najít nějaké věrohodné vysvětlení vaší nepřítomnosti," uvažoval Mark nahlas. "Nechceme, aby vaši lidé věděli, že ve vesmíru existují ještě další civilizace. Na to mají dost času."
"Dokážeme držet jazyk za zuby. A kdyby někdo z mých lidí něco přece jen řekl, bude to mezi lidem kolovat jako pouhá pověst. Povídal jsi, že i vaše civilizace má spoustu legend a mýtů a váš vývoj to nijak nenarušilo."
"Máš pravdu. Dáme se do toho." Mark se otočil na Raye. "Ty zůstaneš na palubě."
"Já vím," odpověděl android poněkud nostalgicky. "V tomhle stavu se na primitivní planetě nemůžu ukázat. Ale slib mi, že budeš mít pořád zapnuté silové pole. Budu přijímat tvé vlny, a kdyby se s dostal do nějakého nebezpečí, tak přijdu, i kdyby z toho měly být kdovíjaké diplomatické zápletky."
"To já vím. Neměj obavy, nezdržím se dlouho."
V té chvíli vešla do pilotní kabiny Elsa. Měla na sobě prostou tuniku po kolena a Mark si uvědomil, že má pěkné nohy.
"Proč jste se do toho převlékla?" zeptal se.
"Přece mě nenecháte tady, ne? Myslím, že si ten výlet zasloužím."
Mark věděl, že diskuse s ní nemá smysl. Kapituloval. "Primitivní planeta ale není park oddechu a kultury," upozornil ji. "Jestli se vám něco stane, pak si nestěžujte."
"Je to na moji odpovědnost," odsekla Elsa. "Jděte se připravit."
Za pár minut už stáli u modulu. Mark podal Else opasek z umělé kůže.
"Ten je hezký!" zvolala. "Děkuju moc!"
"To vám nedávám, jenom půjčuji," upozornil ji. "Spíš než krásný je užitečný. Sílu pole si nastavíte na přezce. Rád bych vás přivezl na zemi živou a zdravou. Budu mít i tak dost nepříjemností, než abych ještě vysvětloval, co se s vámi stalo."
Když nastala noc, Mark přistál s modulem v lese poblíž Thenosu.
"To je náš posvátný háj a nikdo sem nechodí," vysvětlil mu Alcis. "Tady nikdo váš stroj neuvidí."
Rychle vyskočili na zem. Alcis se svými druhy nedokázal překonat dojetí a líbali rodnou hroudu.
"Teď bychom je tady mohli klidně nechat a hned odletět," poznamenala Elsa.
"Ještě bych se chtěl přesvědčit, jestli se Thenos nezměnil v trosky," řekl chladně Mark a mrzutě se na ni podíval. "Už tohle je protizákonné, takže o nic nejde. Ale zůstane to mezi námi, ano?"
Alcis se bez problémů dostal do města a jedna stráž hned spěchala uvědomit krále, kdo se vrátil. Potom všichni vešli do královského paláce.
Dojatý vladař se objal se ztraceným synem.
"Otče, představují vám svého přítele, který mi mnohokrát zachránil život, a Elsu, která jej provází. Díky jim jsme se opět mohli setkat."
"Budiž jim dík," pravil král důstojně. "Nechť přijmou pohostinství otce, který si již zoufal. Považujte tento dům za svůj."

Panovník je zavedl do velké místnosti s východem do zahrady a posadil je na stoličky. Krátce nato přispěchaly dvě služebné s aromatickým vínem.
Na prahu se ukázala rovněž jakási dívka, ale netroufala si vejít. Byla vysoká a měla dlouhé hnědé vlasy.
"Jen pojď dál, Meliso... Jen pojď dál, dcero má," pozval ji vladař s jemným úsměvem.
Alcis prudce vstal a vrhl si dívce v ústrety. Mladí lidé se dlouze objali a král je diskrétním zakašláním musel upozornit, že nejsou v místnosti sami.
"Můj synu," řekl, "rád bych s tebou ještě dál sdílel radost ze shledání, ale musíme si promluvit o vážných záležitostech."
Alcis se odloučil od své vyvolené a požádal ji: "Milovaná Meliso, postarej se prosím o Elsu. Nemluví sice naší řečí, ale myslím, že i tak si vy dvě budete rozumět." Obrátil se k otci. "Byl bych rád, kdyby Mark byl přítomen našemu hovoru. Je to zkušený válečník a moudrý muž."
Král nejdřív trochu váhal, ale nakonec souhlasil. Počkal, až dívky odejdou, a pak začal vyprávět: "Xénos nám dal včera další ultimátum. Tentokrát chce deset dívek a dvacet pět hovad. Když mu vyhovíme, za měsíc tady bude znovu s dalšími požadavky."
"Musíme se začít bránit! Časem na nás stejně zaútočí. Zatím se bál příliš silného odporu, ale až mu postupně vydáme všechny mladé lidi... Co myslíš, Marku?"
"Myslím, že s Xénosem není dohoda možná. Musíme se bránit, dokud máme ještě síly."
"Budiž," souhlasil král, "a kéž nám jsou bohové nakloněni."
"Občas je jim třeba pomoct," usmál se Mark. "Jak to chcete navléknout?"
Krále jeho otázka poněkud překvapila. "Uvědomíme všechny občany, aby byli připraveni, a jakmile zítra přitáhne Xénos se svými voji, vyjdeme před brány a vrhneme se na něj."
"Myslíte, že bude jedna jako posledně a rozvine vojsko do řady?"
"Určitě! Takhle bojujeme vždycky. Muž proti muži, tváří v tvář."
"Jich je bohužel víc," konstatoval Mark.
"My jsme však statečnější!"
"Nikdy jsem o vaší statečnosti nepochyboval, ale ani oni nejsou zbabělci."
"Co tím chceš říct, Marku?" zasáhl Alcis.
"Když nejsem v převaze, musím být lstivý. Xénos ti to přece posledně předvedl."
"To je pravda, ale byla to přece zrada!" namítl král.
Mark mávl smířlivě rukou. "Zrada, proradnost, válečná lest, geniální manévr, to je jedno a totéž. Kolik máte jezdců?"
"Přibližně sto," odpověděl král.
"Musí vyjet z města ještě před svítáním. Chovají se na kraji posvátného háje a na povel vpadnou nepříteli do zad."
Král dlouho mlčel. "Dobře," řekl nakonec.
"Až vytáhnete z města vy, rozestavte lidi do trojúhelníku, špičkou dopředu. Prorazíme protivníkovým středem, potom s pomocí jízdy obklíčíme jeho pravé křídlo, čímž uvedeme do zmatku levé křídlo a hravě si s ním poradíme."
Alcise ta myšlenka nadchla, ale dal si ji vysvětlit ještě jednou. "To je vynikající! Co tomu říkáte, otče?"
Král si dlouze povzdychl. "Tvůj návrat je znamením bohů. Je na čase, abych ti uvolnil trůn. Jdi, synu. Jestliže zvítězíš, Thenos bude svědkem tvé korunovace. V opačném případě nemá naše zem budoucnost."
19
Obloha už zrůžověla svítáním a ve v městě vládl čilý ruch. Alcis zašel za Markem a podal mu štít a oštěp.
"Vím, že máš meč, ale otec tě prosí, abys přijal jeho štít. Jsi hoden toho jej nosit."
"Je to pro mě veliká čest, princi. Poděkuj za mě otci."
Přicházely k nim Melisa s Elsou. Melisa se vrhla Alcisovi do náruče a Mark zatím odtáhl Elsu stranou.
"Z hradeb se vám naskytne podívaná, jako by nikdo z vašich přátel nedokázal uspořádat," řekl ironicky.
"Nemyslete si, že mi to bude působit nějaké potěšení," odpověděla hořce. "Dávejte na sebe, prosím, pozor!"
"Copak mi něco hrozí s tímhle opaskem?"

"Slyšela jsem, že při akcích už bylo zraněno mnoho agentů. Ale teď už vážně! I vy jste prý byl už mockrát raněn."
"Koukám, že se Ray rozpovídal," ušklíbl se.
"Ano, když přijde řeč na vás, je nezvykle sdílný," souhlasila. "Ale nemějte mu to za zlé. Má vás moc rád."
Dlouho se bavit nemohli, protože roh už ohlašoval nástup nepřátelského vojska. Vojáci se okamžitě vyhrnuli před hradby. Mark kráčel v čele s Alcisem a s Kléziem. Za nimi šel Kéros a další, kteří s ním byli na Venusii. S touto skupinou hodlal Mark vrazit klín do nepřítele.
"Pochopili všichni manévr?" zeptal se Alcise.
"Aspoň doufám. Jízda zasáhne, až dám znamení purpurovým praporem."
Nepřátelské šiky byly proti nim sotva pár metrů. Za řadami svých válečníku seděl na koni Xénos. Zpupným hlasem oslovil krále stojícího na hradbách.
"Protože jsi neposlechl, ulehnu tento večer v tvém paláci a ty budeš mým otrokem!"
"Dej povel, ať vrhnou oštěpy," zašeptal Mark Alcisovi.
Potom mrštil svým oštěpem a zasáhl vojáka proti sobě. Vyřítil se vpřed a ostatní za ním.
Brzy prorazili nepřátelské řady a obkličovací manévr mohl započít. Užaslý Xénos se snažil shromáždit vojsko, ale bojovníci z Thenosu začínali být ve výhodě.
Nečekaný výpad jízdy zdemoralizoval nepřítelovo pravé křídlo. Vojáci odhazovali zbraně a dávali se na útěk, zatímco levé křídlo najednou nevědělo, co dělat.
"Ať se jízda opět shromáždí a zaútočí zezadu, my zatím sevřeme zbytek levého křídla," navrhl Mark Alcisovi.
Zbývající Partští válečníci byli obklíčeni a raději se vzdali. Xénos by se byl také rád vzdal, ale než stačil cokoliv udělat, jeho kůň byl zasažen oštěpem a klesl k zemi.
Alcis se k němu rozběhl.
"Xénosi!" křičel. "Ty bídáku proradná! Nabízels mi souboj. Tak se připrav!"
Když Xénos poznal, že proti němu stojí muž, o kterém si myslel, že jej už v životě neuvidí, zbledl jako stěna. Volal na pomoc své lidi, ale ti měli dost starostí sami se sebou.
Xénos nebyl žádný zbabělec a byl dostatečně zdatný bojovník. Postavil se Alcisovi. Princ se však bil jako smyslů zbavený. Pomalu, ale jistě nutil svého protivníka k ústupu, až ho nakonec zasáhl mečem do přilby. Úder byl tak silný, že prorazil přilbu a rozsekl Xénosovi lebku.
Jeho smrtí bitva skončila.
?????
Bojovníky uvítal nadšený dav obyvatel a později je přijal nadmíru potěšený král. Potom se Alcis a Mark usadili v malém sále, kde popíjeli osvěžující nápoje. Teprve teď si vychutnávali zasloužený odpočinek.
Vešla Melisa a s ní Elsa a pozvaly je do vedlejší místnosti, kde se nacházel mělký bazén. Alcis neváhal, svlékl se donaha a lehl si do vody. Zamával na Marka, aby se k němu přidal.
Mark se rozpačitě podíval na Elsu a pocítil stud. Nakonec se přece je svlékl. Obě dívky je se smíchem začaly omývat.
"Uvolněte se," zašeptala Markovi Elsa. "V řádech přece stojí, že se musíte vždy přizpůsobit místním zvyklostem, ne?"
Mark se pokrčil rameny a dovolil jí, aby mu vydrhla záda. Zachvěl se bolestí.
"Máte je samou podlitinu," litovala ho. "Možná máte i nějaké vnitřní zranění. Asi byste se měl rychle vrátit na loď a dát se vyšetřit.
"Proč? Cítím se dobře. Věřte mi, já něco vydržím."
Když se oblékli, přešli do velké síně, kde král uspořádal hodokvas. Pozdě v noci Mark Alcisovi oznámil, že je načase se rozloučit.
"To nemůžete ještě pár dní zůstat?"
"Bohužel ne. Vyřiď otci, že se omlouvám za tak spěšný odchod, ale dobře víš, proč to dělám."
Za pár hodin už Mark i Elsa seděli v pilotní kabině a dívali se na obrazovku, jak se Gerova zmenšuje.
"Jste nějak smutný, Marku."
Kapitán sebou škubl, jako by ho probudila ze sna.
"To nejsmutnější na mých výpravách je, že musím opouštět lidi, kteří mi darovali své přátelství a se

kterými jsem sdílel radost i smutek. A vím, že je už nikdy v životě neuvidím."
Elsa na to chvíli nic neříkala.
"Závidím vám, Marku," pravila posléze. "To když já oznámím, že odjíždím, celé moje okolí si oddechne tak hlasitě, až mám pocit, že slyším tornádo." Smutně se zasmála a dodala: "Teď si jděte lehnout. Za čtyři hodiny vás vzbudím."

20

Mark čekal, až ho ta kyselá sekretářka pustí ke generálu Khovovi. Na Zemi se vrátil před deseti dny. Jakmile přistáli, slečna Swensonová si přestoupila do luxusního transu a pouze mu suše řekla na shledanou. Mark se odebral do budovy astroportu, kde už na něj čekali dva příslušníci Vesmírné policie a nařídili mu, aby šel s nimi. Inženýři z SDPP se zatím pustili do Raye.
Dva dny Marka vyslýchali. Jeho výpověď Vesmírnou policii zřejmě uspokojila, takže ho předala SDPP, kde se výslechový kolotoč roztočil nanovo. Mark však s pobavením zaznamenal, že nikoho nezajímá, co dělal, když opustil oběžnou dráhu kolem Venusie. Jako by úřady vůbec nechtěly vědět, kam jachta Elsy Swensonové odletěla.
"Generál Khov vás očekává," oznámila mu sekretářka.
Mark sebou trhl a vstal. "Někdy po službě vás pozvu na skleničku. Moc by mě zajímalo, jestli se dokážete usmát," poznamenal.
Stará panna nehnula ani brvou. "Na to se zeptejte pana generála. Jsem příbuzná jeho manželky."
Mark usoudil, že se pustil na poněkud nebezpečný terén, a raději unikl do Khovovvy pracovny.
Stejně jako při předchozí návštěvě generál pokuřoval doutník a Neuman seděl v koutě v křesle.
"Posaďte se, kapitáne," nařídil mu Neuman. "Chceme vám sdělit, že vyšetřování událostí na Venusii skončilo. Plukovník Parker tam nastolil pořádek a čeká, až rada Unie určí místodržitele. Pochopitelně se souhlasem společníků Joy Travel."
"S plukovníkem můžete být klidní," prohlásil Mark ironicky. "Určitě si tam nevsadí ani dols, natož aby si dal nalít skleničku."
"Parker je vynikající důstojník," pravil Neuman ledovým tónem. "Řekl bych, že měl co dělat po tom zmatku, který jste tam způsobil. Na tajného agenta jste dost nediskrétní, chlapče." Mark už chtěl něco namítnou, ale admirál mávl rukou. "Vaše hlášení jsem si několikrát prostudoval a nenašel jsem nic, co by se vám dalo vytknout. Některé věci se asi nepodaří vyšetřit nikdy. Například vražda inženýra Sandorfa a přesná doba jeho smrti."
"Není možné, že Ray...," nadhodil generál.
"Nesmysl!" přerušil ho hned Neuman. "Všichni experti se shodují v tom, že android jeho typu, zbavený všech končetin, a navíc vypnutý, by v žádném případě nemohl zasáhnout. Navíc neměl ani programy, aby se sám opravil. To musel udělat Sandorf. Ten člověk, co ho našel, se určitě zmýlil v odhadu doby jeho smrti."
Khov pokyvoval hlavou a pobaveně se na Marka podíval. Očividně se mu to celé nezdálo.
"Bývalý plukovník Smalwood," pokračoval admirál, "byl zatčen. Pan prezident a rada se nepřejí žádný skandál. Ti bohatí sadisté víceméně dobrovolně přispěli do rozpočtu SDPP takovými částkami, že je na pár let přejde chuť na podobnou rekreaci. Abychom to tedy definitivně skončili, je tu ještě jedna maličkost. Parker našel v Maldenově bytě videofilm, jehož aktérem jste vy. Zřejmě to nebylo příliš příjemné."
"Bylo to skutečně krušné," přiznal Mark. "Zmínil jsem se o tom už v hlášení."
"Panebože," poznamenal Khov, "v tom případě neumíte příliš dobře formulovat, Nevyčetli jsme z toho, že to zašlo tak daleko!"
Mark se snažil dát debatě jiný směr, aby Elsinu vinu co nejvíc zbagatelizoval. "Pořád nechápu, oč vám jde, pane admirále," řekl.
Neuman zvedl oči ke stropu. "Máte právo," vysvětloval mu trpělivě jako idiotovi, "podal na slečnu Swensonovou žalobu a žádat odškodnění."
Mark se rozesmál. "Promiňte, pane admirále, ale o žádné žalobě nemůže být řeč. Za prvé by se proces táhl roky a já bych nemohl na žádnou akci. Za druhé nemám pražádnou chuť slečnu Swensonovou žalovat. Spíš mám strach, aby ona nežalovala mě."

"Jak to?" podivil se Khov.
"Zlé nakládání, vyhrožování smrtí, vzetí rukojmí," usmál se Mark. "To je první, co se nabízí, ale myslím, že schopný právník by našel ještě desítku dalších důvodů."
Admirál vytáhl z aktovky několik listů.
"Stát by se to skutečně mohlo," pokýval hlavou. "Ale doktor Newcomb mi velice nerad a zjevně na příkaz své mandantky předal potvrzení, že se zříká jakékoli žaloby."
"Tak proč bych ji pak žaloval já, že?" nadhodil Mark.
Přesně ta, chlapče," souhlasil admirál. "Tak mi to tady podepište."
"Že prosím doktora Newcomba," řekl generál do interkomu.
Mark se se zájmem podíval na právníka, který na Neumana tolik zapůsobil. Byl to drobný vyschlý mužík, trochu nahrbený, s hubeným obličejem. Za obstarožními brýlemi mu svítily velice živé modré oči.
Když si pečlivě ověřil, zda je každý list opatřen Markovým podpisem, uložil si papíry do aktovky.
"Děkuji vám, kapitáne Stone, za takové gesto. Jako projev uznání mě má klientka pověřila, abych vám nabídl tři miliony dolsů."
Khov si jenom hvízdl. "Myslím, že tohle byste přijmout měl, Stone. Není to nic proti předpisům."
Markovi stačily pouhé dvě sekundy. "Vyřiďte slečně Swensonové, že moc děkuji, ale že nepřijímám."
Na Neumanově tváři byl znát údiv. "Tolik nevydělá generál ani za třicet let," podotkl.
Mark si dopřál jediný luxus, který měl zdarma. Úsměv "Mým povoláním je létat na cizí planety a přijímat jistá rizika. Akce Venusie nebyla o moc horší než kterákoli jiná. Jsem za to placený. Sice nepříliš, ale k životu to stačí."
"Nu dobrá, už o tom nebudeme mluvit," vzdal se Newcomb a rozloučil se. Krátce po něm odešel i admirál.
Khov vytáhl zásuvku, z ní láhev a dvě skleničky.
"Na vaše zdraví, Stone," řekl, když nalil. "Bylo to idiotské gesto, ale mělo něco do sebe. Líbí se mi, že můj člověk tak nádherně někoho utřel. Na ten Newcombův výraz hned tak nezapomenu."
Když dopili, Mark se zeptal: "A co bude s Rayem?"
"Lituji, ale inženýři rozhodli jednoznačně. Opravit se už nedá."
Mark sice takovou zprávu očekával, nicméně se mu oči zalily slzami.
"Máte tři neděle dovolenou. Potom se mi přijďte ukázat. Nabídnu vám nějakou další akci. A spolehněte se, že vám přidělím nového androida. Věřím, že za pár měsíců s ním navážete stejné přátelství jak s Rayem."
Mark stál v hale SDPP a nevěděl, co dělat. Na návštěvu těch několika přátel neměl chuť. Nejlepší asi bude odjet někam hodně daleko a pokusit se zapomenout.
Vyšel do slunce, a když si jeho oči zvykly na jasné světlo, spatřil Elsu Swensonovou. Opírala se o svůj luxusní trans. Měla zelenou přiléhavou kombinézu, která zdůrazňovala křivku ňader. Když k ní došel, usmála se.
"Nechcete se svézt? Ráda bych si s vámi promluvila." Viděla, že váhá, a dodala: "Pěkně prosím!"
Nechal se přesvědčit mnohem dřív, než vlastně chtěl. Usadil se na pohodlné sedadlo ve voze provoněném Elsiným decentním parfémem. Na okamžik zavřel oči a vnímal, jak si sedá vedle něj.
Android, z něhož bylo vidět jenom krk, se okamžitě rozjel.
"Jestli vás zajímá..." začal Mark.
"Ne, tak to chtěli právníci. Kdybyste byl mstivý, už dávno jste mě mohl spoutat, zmlátit, dát mi na zadek jako váš přítel Alcis, ale vy nejste ten typ. Ty tři miliony byly Newcombův nápad. Nechala jsem ho jednat, ale věděla jsem, že odmítnete. A tak jakmile jsem vylezla z jachty, začala jsem hledat dárek, který byste nejen nemohl odmítnout, ale který by vám udělal radost."
"Proč?"
"Nezachránil jste mi snad život?" usmála se pobaveně. "Navíc jste první muž, který se nesnaží využít situace a netahá ze mě peníze. Je to velice příjemné zjištění! A velice jsem ocenila, jak jste se snažil zmírnit v hlášení mé provinění."
"Nechme toho, ano?"
Elsa stiskla tlačítko a ze stěny vyjel dobře zásobený minibar. "Poslužte si. Doporučuji vám tuhle

skotskou. Taky bych si trochu dala."
Když si smočila rty, pokračovala: "Všimla jsem si, že na Rayovi dost visíte. A proto vám chci darovat nového androida, a ne ledajakého!"
Když Mark zaslechl milované jméno, jen zaťal zuby. Ale Elsa, jako by jí to nedocházelo, mluvila dál.
"Myslím, že ses vám bude zamlouvat. To on řídí trans."
Mark už chtěl lhostejně pokrčit rameny, ale vtom vnímal telepatický hlas.
"Nazdar, Marku. Rád tě zase vidím."
Mark strnul "Rayi, Jsi to ty?"
"Karoserie je nová, ale vnitřek zůstal stejný. Všechno si pamatuju. A to nejen oficiální záznamy. Mám ti vyprávět o tvé první noci s rozkošnou prezidentkou Maraly? Jak ses domníval, že je to baronka Sturová? Nebo jak jsem musel předstíral lásku ke královské dceři? Dobře víš, že jsem to tenkrát po jistotu nenahrával."
"Dost," rozesmál se Mark, "přesvědčil jsi mě. Jak se ti podařilo uniknout sešrotování?"
"Máš co děkovat slečně Else. Navíc mě dala různě vylepšit. Uvidíš!"
Elsa Swensonová sledovala jejich hovor jen podle Markova výrazu a proměn v jeho tváři. Rozzářeně na ni pohlédl. Potom jí políbil ruku.
"Jak se vám podařil takový zázrak!"
"Nebylo to nic těžkého. Patří mi totiž továrna na androidy pro SDPP."
"Ale generál Khov mi tvrdil, že Ray už se nedá opravit."
"Abych vám pravdu řekla, ta vaše Služba za moc nestojí. Z finančního hlediska bylo jasné, že levnější je dát Raye do šrotu. Řekněme, že jsem inženýry přesvědčila, aby udělali maximum. Deset dní na něm pracoval celý tým a myslím, že výsledek stojí za to."
"Víc než to! Ani nevím, jak vám poděkovat."
Nechala ruku v jeho dlani. "Předpokládám, že generál vám dal nějakou dovolenou."
"Mizerné tři týdny. Služba nemá rada, když její agenti zahálejí."
"Už víte, jak s nimi naložíte?"
"Ani ne. Říkal jsem si, že vypadnu někam hodně daleko, ale to jsem netušil, že budu mít zase Raye."
"V to případě vám něco nabídnu. Mám takový ostrůvek v Pacifiku. Učiněný ráj pro dva. Mým vrtulníkem tam budeme za tři hodiny. Myslím, že nám to udělá oběma dobře. Rayi, zajeď, prosím, na astroport."
"Budeme tam za dvě minuty. Já to tušil, takže jsem už před chvílí změnil směr."
"Takže to byla past," usoudil Mark. Nejistě se na Elsu podíval. "A nebudeme se tam ve dvou nudit?"
Sevřela mu ruku a se slibným úsměvem řekla: "Věřím,, že máte dostatek fantazie, aby jste nás oba nějak rozptýlil."
Jejich tváře byly u sebe tak blízko, že Markovi stačil jen nepatrný pohyb a setkal se s jejími rty.